

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Μ. ΑΥΓΕΡΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΡΑΓΙΩΝ
1912 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1912

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΧΙΩΤΗ, ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 4

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Ὁ γέρον Χρεμύλος, ὢν πτωχός, ἐρωτᾷ τὸ μαντεῖον πῶς ἤθελεν ἐπιτύχη βίον εὐτυχέστερον. Ὁ θεὸς τὸν συμβουλεύει νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὸν ποῦ πρῶτος ἤθελεν εὐρεθῆ εἰς τὸν δρόμον του κατὰ τὴν ἐξοδὸν του ἀπὸ τοῦ ναοῦ. Συνήντησε λοιπὸν τυφλὸν γέροντα τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε πειθόμενος εἰς τὸν χρησμόν· ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ κωμῳδία, τοῦ δούλου προλογίζοντος καὶ δυσφοροῦντος διότι αὐτοὶ μὲ ὑγιεῖς ὀφθαλμοὺς ὀδηγοῦνται ἀπὸ ἓνα τυφλόν. Ὁ τυφλὸς ὅμως οὗτος ἦτο ὁ Πλούτος, τὸν ὁποῖον ἀποφασίζουσι νὰ θεραπεύσουσι ἀπὸ τὴν πῆρωσιν αὐτοῦ, ἵνα εἰς τὸ ἐξῆς βλέπων, πηγαινῆ μόνον εἰς τοὺς ἐναρέτους τῶν ἀνθρώπων· πρὸς τοῦτο τὸν ἀποστέλλουσι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνει ἡ Πενία ἢ ὁποία εἰς διάλογον αὐτῆς μετὰ τοῦ Χρεμύλου καὶ Βλεψιδήμου λοιδορεῖ αὐτοὺς διὰ τὴν ἀπόφασίν των καὶ τοὺς ἀποτρέπει ἀπὸ τὴν πράξιν, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ πενία εἶναι σύμφυτος τῆς ἀρετῆς καὶ ἡ αἰτία ὄλων τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλὰ ἀποπέμπεται καὶ εἰσελθόντων πολλῶν ἄλλων εὐτυχησάντων ἐκ τῆς νέας καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ἰδρύνονται ἀγάλαματα εἰς τιμὴν τοῦ Πλούτου εἰς τὸν ὀπισθόδομον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Σκοπὸς τῆς κωμῳδίας εἶναι νὰ σκώψῃ τοὺς οὐχὶ διὰ χρηστῶν μέσων πλουτοῦντας Ἀθηναίους. Εἶναι ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς καλουμένης μέσης κωμῳδίας, εἰς ἣν τὰ πρόσωπα τὰ λαμβάνοντα μέρος εἰς τὴν πράξιν εἶναι φανταστικά, ὡς καὶ εἰς τὴν νέαν κωμῳδίαν.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΡΙΩΝ

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

ΠΕΝΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΑ τοῦ Χρεμύλου

ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ΓΡΑΙΑ

ΝΕΟΣ

ΕΡΜΗΣ

ΙΕΡΕΥΣ τοῦ Διὸς

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ζεῦ καὶ θεοί, τί τρομερὸ θεῶν νὰ γίνης
σέ κύριον ποῦ δὲν εἶναι στὰ συλογικὰ του.
Γιατὶ ἂν τύχη ὁ ὑπηρέτης κι' ὀρμηνέψη
τὰ πιὸ καλὰ κι' ὁ ἀφέντης δὲν τ' ἀκολουθήση,
ἀνάγκη τὰ κακὰ νὰ μοιραστῆ μαζί του.
Γιατὶ δὲ θέλησεν ἡ τύχη κύριος τοῦ κορμιοῦ του
νᾶναι, μὰ ἀπ' τὸν ἀγοραστῆ του νὰ κρεμιέται.
Μὰ ἔτσ' εἶναι αὐτὰ, ὅμως ἐνάντια στὸ Λοξία,
ποῦ ἀπ' τὸν χρυσὸν τὸν τρίποδά του προφητεύει
ἔχω τὸ δίκαιο νὰ κλαυτῶ παράπονό μου,
ὅτι γιατρὸς ὄντας καὶ μάντης, ὅπως λέγουν,
σοφός, ἔστειλε πίσω τὸν ἀφεντικό μου
πλέον τρελλόν, ἔτσι ποῦ ἕναν τυφλόν ν' ἀκολουθήη
κ' ἐνάντια ἀπ' ὅ,τι τοῦ χρειάζεται νὰ κάνη.

Τὶ τοὺς τυφλοὺς ἐμεῖς ποῦ βλέπουμε ὁδηγοῦμε·
ὅμως αὐτὸς ἀκολουθεῖ κ' ἐμένα βιάζει,
κι' αὐτὸ χωρὶς ἀπόκριση καμμιά νὰ δίνη.
'Εγὼ λοιπὸν δὲν εἶναι τρόπος νὰ σωπάσω,
ἂν δὲ μοῦ πῆ γιατίι τὸν ἀκλουθαίμε τάχα,
ἀλλὰ δὲ θὰ σ' ἀφήσω, ἀφέντη, σὲ ἡσυχία·
νὰ μὲ χτυπήσης δὲ μπορεῖς ὄντας στεφανωμένον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

*Ὅχι, μὰ τὸ στεφάνι θὰ σοῦ βγάλω, μὰ τὸ Δία,
γιὰ νὰ πονέσης πιὸ πολὺ, ἂν μὲ λυπήσης.

ΚΑΡΙΩΝ

'Ανοησίες. Λοιπὸν δὲν θὰ σταματήσω,
προτοῦ μοῦ πῆς αὐτὸς ἐδῶ ποιὸς εἶναι τάχα·
ῤωτῶ νὰ μάθω ἀπ' τὴν πολλὴ σ' ἐσὲ συμπάθειά μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὰ δὲ θὰ σοῦ τὸ κρύψω ἐσέ· γιατίι ἀπὸ τοὺς δικούς μου
τοὺς ὑπερέτεες εἶσαι ὁ πιὸ πιστὸς κι' ὁ πλέον κλέφτης.
'Εγὼ θεοφοβούμενος καὶ δίκαιος ὅταν ἤμουν,
ἤμουν φτωχὸς καὶ δύστυχος.

ΚΑΡΙΩΝ

Πολὺ καλὰ τὸ ξέρω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κι' ἄλλοι ἀθεόφοβοι καὶ ρήτορες πλουτεῦσαν
καὶ συκοφάντες καὶ κατεργαρέοι.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ΚΑΡΙΩΝ

Σὲ πιστεύω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Λοιπὸν ἐπῆγα στὸ θεὸ νὰ τὸν ρωτήσω,
ἔχι γιὰ 'μὲ τὸ δύστυχο καὶ τὴ ζωὴ μου
ποῦ πιά τὴν πιὸ πολὺ πιστεύω ἔχω περάσει,
μὰ γιὰ τὸ γυιό μου τὸ μονάκριβό μου ποῦ ἔχω
νὰ μάθω, ἂν πρέπει τὰ φερσίματα ν' ἀλλάξω
ναῖμαι πανοῦργος, ἄδικος καὶ σ' ὅλα μου ἄθλιος
λογιάζοντας πῶς μόνο αὐτὸ θὰ μ' ὠφελήσῃ.

ΚΑΡΙΩΝ

Λοιπὸν τί ἀπάντησε μέσ' ἀπ' τὰ στέφανά του ὁ Φοῖβος;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Θὰ μάθῃς. Ἐάστερα ὁ θεὸς τὸ ἐξῆς μοῦ εἶπε·
αὐτὸν ποῦ πρῶτον βγαίνοντας θὰ συναντεῖσα,
παράγγειλέ μου πλέον νὰ μὴν τὸν ἀφήσω
καὶ νὰ τὸν καταφέρω σπῆτι μου νὰ μ' ἀκλουθήσῃ.

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ ποιὸν πρῶτον ἀπάντησες.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἐποῦτον.

ΚΑΡΙΩΝ

Λοιπὸν τοῦ θεοῦ δὲν κατάλαβες τὴ γνώμη,

χοντρόγνωμε, ποῦ καθαρότατα σοῦ λέει
τὸ γυιό σου στὰ φερσίματα τοῦ τόπου νὰ γυμνάσης;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ ποῦθε αὐτὴ τὴ γνώμη βγάζεις;

ΚΑΡΙΩΝ

Ὅλοφάνερο εἶναι
πῶς καὶ τυφλὸς αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἰδῇ ποῦ χρήσιμο εἶναι,
σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους τίποτε σωστὸ πιά νὰ μὴν κάνης.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Δὲν ἤμπορεῖ αὐτὸ νὰ σημαίνει ἢ προφητεία
ἀλλ' ἄλλο μεγαλείτερο· κι' αὐτὸς ἀνίσως θέλει
σ' ἐμᾶς νὰ πῆ ποιὸς εἶναι καὶ γιὰ ποιὰν αἰτία
ἦρθεν ἐδῶ μαζί μας, θέλαμε ἴσως μάθη
τί τάχα ἢ προφητεία αὐτὴ μας νὰ σημαίνει.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἐσὺ θὰ πῆς σ' ἐμᾶς ποιὸς εἶσαι τώρα,
ἢ θὰ σοῦ ἀρχίσω; Γρήγορα πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσης.

ΠΑΟΥΤΟΣ

Νὰ πᾶς νὰ χάνεσαι ἐγὼ λέω.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄκοῦς ποιὸς λέει πῶς εἶναι;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Σ' ἐσένα αὐτὸς αὐτὸ τὸ λέει κι' ὄχι σ' ἐμένα.

Γιατί σκληρά κι' απότομα ρώτᾳς νὰ μάθης.
 Ἄλλ' ἂν καλοπροαίρετου σ' εὐχαριστοῦν ἀνθρώπου
 οἱ τρόποι μίλησε σ' ἐμέ.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Σύρε γκρεμίσου.

ΚΑΡΙΩΝ

Δέξου τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ θεοτικὸ σημάδι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄ, μὰ τὴ Δήμητρα, πολὺ δὲ θὰ χαρῆς ἀκόμα.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄν δὲ μᾶς πῆς κακὴν κακῶς θὰ τελειώσης.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Καλότυχοι, στὴν ἡτυχία μου ἀφήστε με.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καθόλου.

ΚΑΡΙΩΝ

Λοιπὸν αὐτό, ἀφέντη, λέω ἐγὼ καλλίτερο εἶναι·
 σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἄνθρωπο ἄθλιο τέλος νὰ δώσω.
 Σ' ἕναν γκρεμὸ ψηλὰ νὰ πάω νὰ τὸν ἀφήσω,
 νὰ πέση ἀπέκει καὶ νὰ βγάλη τὸ λαιμὸ του.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Πάρτον λοιπὸν καὶ πήγαινε.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Μή, μή.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Δὲ θὰ μιλήσῃς;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Μὰ καλὰ ξέρω πῶς ἂν μάθετε ποιὸς εἶμαι
κάποιο κακὸ θὰ κάνετέ μου καὶ δὲ θὰ μ' ἀφήστε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ὅχι, μὰ τοὺς θεοὺς, ἂν θέλῃς νὰ μιλήσῃς.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Πρῶτα λοιπὸν ἀφήστε με. .

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Σ' ἀφίνουμε νά, πές μας.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Λοιπὸν ἀκούστε· πρέπει ὡς φαίνεται μου νὰ μιλήσω
κι' αὐτὰ νὰ πῶ ποῦ νὰ τὰ κρύψω εἶχα ἀποφασίση.
'Εγώ 'μαι ὁ Πλοῦτος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ὡ πλέον ἀχρεῖτε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους,
λοιπὸν σιωπὴ κρατοῦσες ἐνῶ ὁ Πλοῦτος εἶσαι;

ΚΑΡΙΩΝ

'Ἐσύ, σ' αὐτὴ τὴν ἄθλια κατάσταση, εἶσαι ὁ Πλοῦτος;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ὦ Φοῖβε Ἄπόλλων καὶ θεοὶ καὶ πνεύματα
καὶ Ζεῦ, τί λές; ἐκεῖνος εἶσαι ἐσὺ ἀλήθεια;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ναί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Αὐτὸς ὁ ἴδιος;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἐντελῶς ὁ ἴδιος ὄλος κι' ὄλος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Πές μας λοιπόν, ποῦθ' ἔρχεσαι ἀπεριποίητος τόσο;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἐρχομαι ἀπὸ τὸν Πετροκλέα¹, ὅπου δὲν ἐλούστη
ἀπ' τὸν καιρὸν ὅπου ἐγεννήθη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ τὸ πάθημά σου
αὐτὸ πῶς ἔπαθες στὰ μάτια σου; γιὰ πές μου.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ὁ Ζεὺς μοῦ τῶκανεν αὐτὸ φθονώντας τοὺς ἀνθρώπους.

1) Πετροκλεύς. Ἄθηναϊος πλούσιος, τραγικός ποιητής, κωμωδούμενος:
ὡς ἀκάθαρτος, κακόβιος καὶ φιλοχρήματος.

Τὶ ἐγὼ φοβέρισσα ὅταν ἤμουν πολὺ νέες,
 ὅπως στοὺς δίκαιους καὶ σοφοὺς καὶ στοὺς ὡς πρέπει ἀνθρώ-
 [πους
 θὰ πῆγαινα· κι' αὐτὸς μὲ τύφλωτε νὰ μὴ γνωρίζω
 κανέναν ἀπ' αὐτούς· τόσο αὐτὸς τοὺς καλοὺς ζηλεύει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ὅμως αὐτὸς μόνον ἀπ' τοὺς καλοὺς τιμὲς λαβαίνει
 κι' ἀπὸ τοὺς δίκαιους.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Εἶμαι σύμφωνος μαζί σου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Λοιπὸν ἄς 'δοῦμε· ἂν ἤθελες τὰ μάτια σου ἀποχτήση
 πάλι καθὼς καὶ πρὶν ἀπ' τοὺς κακοὺς ἤθελες φεύγη;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Βέβαια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ στοὺς δίκηους ἤθελες πηγαίνει;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Χωρὶς ἄλλο· πολὺν καιρὸν ἔχω ποῦ δὲν τοὺς εἶδα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καθόλου αὐτὸ· παράξενο· ἔτσι κ' ἐγὼ ποῦ βλέπω.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἄφήστε με νὰ πάω· πιά ξέρετε ὅλα τὰ δικά μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄ, μὰ τὸ Δία, πὶο πολὺ θέλουμε σὲ κρατήση.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Δὲν τὸλεγα πῶς ἔμελλα νᾶχω ἱστορίες μαζί σας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ σοῦ δέομαι, ἄκουσε καὶ μὴ μ' ἀφήσης·
καλλίτερο ἀπὸ μὲ ζητώντας ἄνθρωπο δὲ θάβρης,
ναί, μὰ τὸ Δία, ἄλλος κανεὶς δὲν εἶναι σὰν ἐμένα.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ὅλοι τὸ ἴδιο λέν· μὰ σὰν ἀλήθεια μὲ κερδίσουν
καὶ γίνουν πλούσιοι εὐκόλα ἀποχτοῦν κακία περίσσια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Αὐτὸ ναι ἀλήθεια, ὅμως κακοὶ ὅλοι δὲν εἶναι.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ναί ὅλοι πέρα πέρα.

ΚΑΡΙΩΝ

Αὐτὸ ἀκριβὰ θὰ τὸ πληρώσης.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ γιὰ νὰ καταλάβης πόσες καλωσύνες

θάχης σ' ἐμαῖς ἂν μείνης, πρόσεχε ν' ἀκούσης.
 Θαρρῶ λοιπόν, θαρρῶ, μὰ μὲ τῆ θεῖα βοήθεια,
 πῶς ἀπ' αὐτῆ τὴν τύφλα σου θὰ σὲ γλυτώσω,
 καὶ θὰ κάνω νὰ ξαναἰδῆς.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ κάνης·
 γιατί δὲ θέλω πάλι ἐγὼ νὰ ξαναἰδῶ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γί λές;

ΚΑΡΙΩΝ

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἄθλιος γεννημένος.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ὁ Ζεὺς λοιπὸν ξέρω πῶς, ἂν τᾶγνωμα λόγια
 ἄκουε αὐτῶν, θὰ μὲ τιμῶραι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ τώρα δὲν κάνει —
 τὸ ἴδιο ποῦ σκουντουφλητὰ σ' ἀφίνει νὰ γυρίζης;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Δὲν ξέρω· ἐγὼ ἀπ' αὐτὸν ὑπέρμετρα φοβοῦμαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἀλήθεια, ἀπ' ὄλους τοὺς θεοὺς ὦ ἐσὺ πιὸ φοβιτσάρη;
 Θαρρεῖς θ' ἀξίζη τοῦ Διὸς ἡ βασιλεία

κ' οἱ κεραυνοὶ τριώβολο, ἂν ἐσὺ μποροῦσες
τὰ μάτια σου γιὰ μιὰ στιγμίτσα ν' ἀποχτήσης;

ΠΛΟΥΤΟΣ

"Α, μὴν τὰ λές, ὦ ἄθλιε, αὐτά.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Στάσου ν' ἀκούσης·
ἐγὼ ἀπ' τὸ Δία δυνατώτερον θὰ σ' ἀποδείξω.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἐμένα ἐσύ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ναί, μὰ τὸν οὐρανόν, ἐσένα.
Τὸ Δία τί τὸν κάνει τοὺς θεοὺς νὰ ἐξουσιάζη;

ΚΑΡΙΩΝ

Τὰ χρήματα· γιὰτὶ πολλὰ αὐτὸς ἔχει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Στάσου
καὶ ποιός εἶναι ποῦ τοῦ τὰ δίνει;

ΚΑΡΙΩΝ

Τοῦτος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ θυσιάζουνε σ' αὐτὸν γιὰ τί; ὄχι γιὰ τοῦτον;

ΚΑΡΙΩΝ

Ναί, μὰ τὸ Δία, καὶ κάνουν εὐχὲς νὰ τοὺς πλουτήση-

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Λοιπὸν αὐτὸς δὲν εἶναι αἰτία καὶ δὲ θέλαν πάψη
ἄλλα αὐτὰ εὐκολα, ἂν αὐτὸς τὸ ἐπιθυμοῦτε ;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Καὶ πῶς αὐτό ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γιατὶ κανένας δὲ θέλει προσφέρει
θυσία πλέον, ἔχι βόιδι μὰ οὔτε λαλαγκίτα,
οὔτε ἄλλο τίποτε, ἂν ἐσύ δὲν τὸ θελήσης.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Πῶς ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Πῶς ; κανεὶς δὲ θὰ μπορῆ τίποτε ν' ἀγοράση,
ἂν ἐσύ ὁ ἴδιος χρήματα δὲν εἶσαι νὰ τοὺς δώσης,
ἔτσι ποῦ τοῦ Διὸς τῆ δύναμη μονάρχος
ἂν σὲ πειράζῃ τίποτε, μπορεῖς νὰ τῆ γκρεμίσῃς.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Τί λές ; ἐγώ 'μαι αἰτία ποῦ τοῦ θυσιάζουν ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Σὲ βεβαιώνω. Κι ἂν ὑπάρχη μὰ τὸ Δία,

λαμπρὸ κι ὠραῖο τίποτε ἢ χαριτωμένο
μέσ' στοὺς ἀνθρώπους, ἐξ αἰτίας σου εἶναι γινομένο.
Γιατὶ τὸ κάθε τι ὑποτάζεται στὸν πλοῦτο.

ΚΑΡΙΩΝ

Κ' ἐγὼ γιὰ λίγα χρήματα ἔχω γίνῃ δούλος,
γιατὶ κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος ἐπίσης.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ λὲν γιὰ τὶς Κορίνθιες ἑταῖρες πῶς, σὰν τύχη
κανεῖς φτωχὸς νὰ τὶς πειράξῃ, οὔτε προσέχουν,
κι ἂν πλούσιος, εὐθὺς σ' αὐτὸν τρίβουν τὸν πισινὸ τους.

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ λὲν καὶ γιὰ τ' ἀγόρια πῶς τὸ ἴδιο κάνουν,
δὲν πᾶν γιὰ χάρη τοῦ ἑραστῆ, μὰ γιὰ τ' ἀσημικὸ του.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Βέβαια ὄχι τὰ καλὰ, ἀλλὰ τὰ ξεπορνεμμένα·
γιατὶ δὲ θέλουν τὰ καλὰ χρήματα.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄλλὰ τί θέλουν;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

*Ἄλλος σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ κι ἄλλος ἄλογο ὠραῖο.

ΚΑΡΙΩΝ

Βέβαια ἐπειδὴ ντρέπονται χρήματα νὰ ζητήσουν·

μ' αὐτὸ τὸ κάμωμα τὴν ἀγρειότη τους σκεπάζουν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἔλα ἐξ αἰτίας σου σοφίζονται κ' οἱ τέχνες
 ὅλες ἔχουν βρεθῆ γιὰ σένα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.
 Ὁ ἕνας κάθεται ποδήματα καὶ φκιάνει.

ΚΑΡΙΩΝ

Κι ἄλλος χαλκιᾶς δουλεύει, κι ἄλλος μαστορεύει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κι ὁ χρυσικὸς δουλεύει τὸ χρυσάφι ποῦ ἔδωσές του.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄλλος τὸ φόρεμα σοῦ κλέβει, ἄλλος τρυπάει τοὺς τοίχους.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλος βαφιάς εἶναι καὶ βάφει.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄλλος πλένει τομάρια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλος τ' ἀργάζει.

ΚΑΡΙΩΝ

Κι ἄλλος εἶναι ποῦ πουλάει χρομμύδια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κι αὐτὸν πιασμένον νὰ πορνεύῃ τιμωροῦν γιὰ σένα.

καὶ τοῦ μαδοῦν τις τρίχες ἀπ' τὸν πισινό του. ¹

ΠΛΟΥΤΟΣ

᾽Ωμιμένα ὁ δύστυχος, αὐτὰ ποτὲ δὲν τᾶχω νοιώση.

ΚΑΡΙΩΝ

Γιὰ ἐσὲ κι ὁ μέγας βασιλιάς περήφανος δὲν εἶναι ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κ' ἡ λαοσύναξη δὲ γίνεται γιὰ σένα ;

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ τί· ἐσὺ δὲ γεμίζεις τὰ καράβια ; πές μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κι αὐτὸς στὴν Κόρινθο δὲ θρέφει τὸ στρατὸ τῶν ξένων ;|

ΚΑΡΙΩΝ

Κι ὁ Πάμφιλος γι' αὐτὸν ἐδῶ δὲ θὰ θρηνήσῃ ; ²

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ μὲ τὸν ³Πάμφιλο μαζὶ κι ὁ βελονᾶς ὁ φίλος ; ³

1) Εἰς τοὺς συλλαμβανομένους μοιχοὺς, τοὺς μὴ θυνκμένους νὰ πληρώσουν πρόστιμον, ἐπεβάλλετο εἰδικὴ τιμωρία ἢ λεγομένη ραφανίδωσις ἢ παρετίλλοντο δημοσίᾳ δηλ. τὰς περὶ τὸν πρωκτὸν τρίχας ἀφηροῦντο καὶ περιεπάσσοντο ζέουσαν τέφραν.

2) Πάμφιλος, πλούσιος, δημαγωγός, κλέπτων ἀπὸ τὰ δημοσία, καταδικασθεὶς εἰς δήμευσιν τῆς περιουσίας.

3) Ὁ Ἄριστόξενος βελονοπώλης, παράσιτος τοῦ Παμφίλου.

Και μὴ ὁ Φιλέψιος δὲ λέει γιὰ σένα παραμύθια ;¹

ΚΑΡΙΩΝ

Γιὰ 'σὲ δὲ συμμαχήσαμε καὶ μὲ τοὺς Αἰγυπτίους ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Δὲν ἐρωτεύεται γιὰ 'σὲ ἡ Λαῖς τὸ Φιλωνίδη ;²

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ τοῦ Τιμόθεου τὸ πυργί.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ποῦ ἀπάνω σας νὰ πέση.

Κι ὅλα τὰ πράγματα δὲ γίνονται γιὰ σένα ;
ἐσὺ μόνος καὶ μοναχὸς εἶσαι ὄλων ἡ αἰτία
καὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν, πρέπει νὰ καλοξέρης.

ΚΑΡΙΩΝ

Κ' ἡ νίκη στοὺς πολέμους κάθε τόσο πᾶει
μόνον μ' αὐτοὺς ποῦ τοῦτος εἶναι πηγαίμενος.

ΠΛΟΥΤΟΣ

"Ένας ὄντας ἐγὼ τόσα πολλὰ μπορῶ νὰ κάνω ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ναί, μὰ τὸ Δία, καὶ πολὺ περισσότερα ἀπὸ τοῦτα.

1) Φιλέψιος, πέννης τις ἀποζῶν ἐκ διηγήσεων χαριτωμένων μύθων.

2) Φιλωνίδης πλούσιος καὶ ἄσχημος.

ἔτσι ποῦ ἐσὲ ποτὲ κανέναν δὲ σ' ἔχει χορτάσει.
Μπορεῖ κανέναν ὄλα τᾶλλα νὰ χορτάσει,
τὸν ἔρωτα,

ΚΑΡΙΩΝ

· Τὸ ψωμί,

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τὴ μάθηση,

ΚΑΡΙΩΝ

Τὰ γλυκάδια,

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τὴ δόξα.

ΚΑΡΙΩΝ

Τὰ γλυκίσματα,

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τὴν ἀντρεία,

ΚΑΡΙΩΝ

· Τὰ σῦκα,

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Φιλοδοξίες,

ΚΑΡΙΩΝ

Ζυμαρικά,

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ στρατηγίες,

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ τίς φακές.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

“Ὄμως δὲ χόρτασεν ἐσὲ ποτὲ κανένας·
 Κι ἂν δεκατρία τάλαντα πάρῃ κανένας,
 ἐπιθυμεῖ περσότερο, δεκάξη ν' ἀποχτήσῃ,
 κι ἂν ἀποχτήσῃ αὐτά, σαράντα θέλει πλέον,
 ἀλλοιῶς λέει εἶναι ἀδύνατο κανεῖς νὰ ζήσῃ.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Πολὺ καλὰ μοῦ φαίνεται κ' οἱ δύο τὰ λέτε·
 πλὴν ἓνα μόνον μὲ φοβίζει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Πές μας το, τί πράγμα;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Πῶς ἔχοντας αὐτὴ τὴ δύναμη ποῦ λέτε
 θέλει μπορέσω ἐγὼ νὰ τὴν ἐξουσιάσω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καλὰ λὲν ὄλοι, μὰ τὸ Δία, πῶς ὁ πλοῦτος
 εἶναι τὸ πλέον φοβισμένο πλάσμα ποῦ ἐγεννήθη.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Καθόλου· μὰ κάποιος κλέφτης θὰ μ' ἔχει ἀδικοβάλη·
 Κάποτε ποῦ θὰ τρύπωσε σὲ σπίτι γιὰ νὰ κλέψῃ,
 δὲ μπόρεσε γιὰτὶ τὰ βρῆκε ὅλα καλὰ κλεισμένα·

τότες τὴ φρονιμάδα μου τὴν εἶπε δείλια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Νὰ μὴ σὲ νοιάζῃ τίποτε· γιατί ἂν ἐστὶ δειχτῆς
ἄνθρωπος φρόνιμος στὰ πράγματά μας τώρα,
θὰ κάνω σε νὰ βλέπῃς πιὸ μακρὰ ἀπὸ τὸ Λυγκέα.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Καὶ πῶς αὐτὸ θὰ δυνηθῆς νὰ κάνῃς θνητὸς ὄντας;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἔχω μιὰ κάποια ἀγαθὴν ἐλπίδα ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπε
ὁ ἴδιος Φοῖβος σειώνοντας μου τὴν Πυθική του δάφνη.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Λοιπὸν κι αὐτὸς αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ ξέρει;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Βέβαια.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Προσέχετε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὴ γνοιάζεσαι, καλότυχε, καθόλου·
γιατί κι ἂν πρόπη νὰ πεθάνω, ἀκόμα νὰ τὸ ξέρῃς
ἐγὼ αὐτὰ ὁ ἴδιος θὰ τὰ κάνω.

ΚΑΡΙΩΝ

Κι ἂν θέλῃς κ' ἐγώ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ μ' ἐμᾶς θᾶναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι βοηθοὶ μας,
ὅσοι εἶναι δίκαιοι καὶ δὲν ἔχουνε τὴν πόρεψή τους.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ἄλλοί μου, ἀδύναμους συμμάχους μοῦ ἀναφέρεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ὅχι, δὲ θᾶναι ἂν μιὰ φορά ξαναπλουτήσουν.
Μὰ τρέχα γρήγορα ἐσύ.

ΚΑΡΙΩΝ

Τί νὰ κάνω ; πές μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τοὺς συντεχνίτες μας, φώναξε, τοὺς ζευγίτες·
βέβαια θὰ τοὺς βρῆς νὰ ιδρώνουν στὰ χωράφια,
ἐδῶ νάρθοῦν καθένας τους ἴσιο μεράδι
μ' ἐμᾶς νὰ πάρη ἀπὸ τὸν Πλοῦτον τοῦτον τώρα.

ΚΑΡΙΩΝ

Νᾶμαι ποῦ πάω· ὅμως αὐτὸ τὸ κρεατάκι
μέσα ἀπ' τὸ σπίτι ἓνας ἄς ἔρθῃ νὰ τὸ πάρῃ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἐγὼ γιὰ τοῦτο θὰ γνοιαστῶ, μὰ γλήγορα ἐσύ τρέξε.
Μὰ ἐσύ, ὦ Πλοῦτε, ἀπ' τοὺς θεοὺς πλεόν μεγάλη,
ἔμπα μ' ἐμένα μέσα τώρα· γιατί αὐτὸ τὸ σπίτι
εἶναι ποῦ σήμερα ἐσύ πρέπει νὰ γεμίσης

μὲ κάθε τι χρειαζόμενον ἄδικα ἢ δίκαια.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Μὰ θλίβομαι, μὰ τοὺς θεούς, ποῦ μπαίνω
 κάθε φορά σὲ σπίτι δλότελά μου ξένο.
 Ποτέ μου τίποτε καλὸ ἀπ' αὐτὸ δὲν εἶδα.
 Γιατ' ἂν βρῶ μπαίνοντας κανέναν σφιχτοχέρη,
 μὲ παραχώνει εὐθύς εὐθύς στὴ γῆ ἀποκάτω·
 κι ἂν τοῦ ἔρθῃ τίμιος ἄνθρωπος καὶ φίλος του κανένα
 ζητώντας του κανένα λεφτουδάκι νὰ τοῦ δώσῃ,
 ἀρνιέται κι ὄρκο παίρνει πῶς δὲ μ' εἶχε ἰδῆ ποτέ του.
 Κι ἂν ἔμπω κ' εὔρω κανέναν παραλυμένον,
 παραδομένος στὶς γυναῖκες καὶ στοὺς κύβους,
 σὲ λίγο ρίχνομαι γυμνὸς ἔξω ἀπ' τὶς θύρες.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γιατὶ ποτέ δὲν πέτυχεσ ἄνθρωπον μετρημένον·
 μὰ στὰ φερσίματά μου ἐγὼ κρατῶ πάντα τὴ μέση·
 γιατί μ' εὐχαριστεῖ ἡ οἰκονομία ὅσο κανένα
 καὶ πάλι ξέρω νὰ ξεδεύω ὅταν γίνῃ ἀνάγκη.
 Ὅμως ἄς μποῦμε γιατί θέλω νὰ σὲ ἰδοῦνε
 ἡ γυναῖκα μου κι ὁ μοναχογιός μου ποῦ ἀγαπάω
 περισσότερο ὕστερα ἀπὸ σένα.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Σὲ πιστεύω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γιατὶ νὰ μὴ σοῦ πῆ κανεὶς ἐσένα τὴν ἀλήθεια ;

ΚΑΡΙΩΝ

ὦ ἐσεῖς, ὅπου πολλές φορές μὲ τὸ δικό μου ἀφέντη
τὸν ἴδιο τὸ βορβὸν ἔχετε φαγωμένο,
φίλοι καὶ πατριῶτες, ποῦ τοὺς κόπους ἀγαπάτε,
ἐμπρὸς βιασθῆτε, τρέξτε κι ὁ καιρὸς δὲν περιμένει,
ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ ἡ στιγμή ποῦ πρέπει νὰ βοηθῆστε.

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν δὲ βλέπεις ὅπου πρόθυμα πατοῦμε πάντα,
ὅσο μποροῦν ἄνθρωποι ἀδύναμοι καὶ γέροι πλέον;
θέλεις νὰ τρέχω σὰν ἐσέ, κ' ἐνῶ ἀκόμα δὲ μοῦπες
γιατὶ ὁ ἀφέντης σου ἔστειλε καὶ μ' ἔκραξε ἐδῶ πέρα.

ΚΑΡΙΩΝ

Δὲ σοῦ τὸ λέω ἐδῶ καὶ τόσην ὥρα; δὲν ἀκοῦς;
ὄλοι σας λέει ὁ ἀφέντης μου, ὠραῖα θέλει ζῆστε
ἀπὸ ψυχρὴ κι ἀνάποδη ζωὴν ἀπαλλαγμένοι.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ τί καὶ ποῦθε εἶναι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ποῦ μᾶς μηνάει;

ΚΑΡΙΩΝ

Ἦρθεν, ὦ δόλιοι, κ' ἓναν γέρον ἔφερε μαζί του,
ἀκάθαρτον, καμπούρη, ἄθλιο, ζαρωμένο
φαλακρό, ξεδοντιάρη καὶ νομίζω καὶ σπασμένο.

ΧΟΡΟΣ

ὦ τί χρυσὰ μηνύματα, τί λές; γιὰ πάλι πὲς το·

θέλεις νὰ πῆς πῶς ἦρθε κ' ἔχει ἓνα σωρὸ χρυσάφι;

ΚΑΡΙΩΝ

Θέλω νὰ πῶ πῶς ἔχει ἓνα σωρὸ γεροντοπάθη.

ΧΟΡΟΣ

Μήπως θαρρεῖς πῶς θὰ μᾶς ξεγελάσης καὶ θὰ φύγης
χωρὶς νὰ πάθης τίποτε ἐνῶ κρατῶ μαγγούρα;

ΚΑΡΙΩΝ

Λοιπὸν μὲ πέρνετε ἄσφαλτα σ' ὄλα μου γεννημένον,
κακὸν καὶ δὲν ἐλπίζετε νὰ πῶ ποτέ μου ἀλήθεια;

ΧΟΡΟΣ

Τί τίμιος εἶναι ὁ ἄθλιος· μὰ οἱ ἀντζες σου φωνάζουν
ὦχ ὦχ, καὶ τίς κλάπες ἐπιθυμοῦν καὶ τὰ λυτάρια.

ΚΑΡΙΩΝ

Πιὰ ἐστὶ ἐκκληρώθηκες κριτῆς στοῦ τάφου τὸ κριτήριο
κι ἀργοπορεῖς; τὸ ραβδί ὁ Χάρος τοῦ κριτοῦ σοῦ δίνει. ¹

ΧΟΡΟΣ

ᾯ ποῦ νὰ σκάσης. Πόσο ἀδιάντροπος καὶ ψεύτης εἶσαι
ποῦ μᾶς γελαῖς κι ἀκόμα νὰ μᾶς πῆς δὲν ἔχεις φτάση,

1) Ἐκφρασις, εἰλημμένη ἀπὸ τὸ ἔθος καθ' ὃ οἱ δικασταὶ ἐκκληρώνοντο ἀπὸ τὰς δέκα φυλάς καὶ ἐδίδοτο αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ κήρυκος ὡς διακριτικὸν ἢ δικαστικὴν ῥάβδον, τὴν ἐποίαν ἐπέστρεφον καθ' ἐσπέραν τῷ πρυτάνει καὶ ἐλάμβανον τὸ τριώβολον.

για ποιάν αίτία μ' ἔκραξεν ἐδῶ ὁ ἀφεντικός σου·
 ποῦ πολὺν κόπο πῆρα, ἐνῶ καιρὸ δὲν εἶχα, κ' ἦρθα
 πρόθυμα ἐδῶ, κι ἄβγαλτους πολλοὺς βορβοὺς ἔχω ἀφήτη.

ΚΑΡΙΩΝ

Μὰ πλέον δὲ θὰ σᾶς τὸ κρύψω. Φίλοι μου, τὸν Πλοῦτο
 ἦρθε καὶ φέρνει ὁ ἀφεντικός μου ποῦ θὰ σᾶς πλουτήση.

ΧΟΡΟΣ

Ἄλῆθεια; κ' εἶναι δυνατὸ νὰ γίνουμε ἐμεῖς πλούσιοι;

ΚΑΡΙΩΝ

Μὰ τοὺς θεοὺς καὶ Μίδες, ἂν γαῖδουριοῦ αὐτιά ἀποχτήσητε.

ΧΟΡΟΣ

Πῶς χαίρομαι κ' εὐφραίνομαι καὶ θέλω νὰ χορέψω
 ἀπ' τῆ χαρὰ μου, ἂν εἶναι αὐτὰ ποῦ λὲς σωστὰ στ' ἀλῆθεια.

ΚΑΡΙΩΝ

Κ' ἐγὼ θέλω τὸν Κύκλωπα μὲ τὴν κιθάρα
 νὰ κάνω, καὶ σαλεύοντας ἔτσι τὰ πόδια
 μπροστὰ σὰς νάμπω νὰ σᾶς ὀδηγήσω. ¹
 Μὰ ἐμπρὸς φωνάζοντας συχνά, παιδιὰ μου,
 ἀκολουθατε μὲ ψωλὲς γυμνὲς τὰ βήματά μου,
 καὶ μὲ προβάτινα βελάσματα
 καὶ τραγομύριστων γιδιῶν

1) Σκυριζεῖ ὁρᾶμξ τοῦ Φ.λοξένου, ὁστις εἰσάγει τὸν Πολύφημον κιθα-
 ρίζοντα.

τραγούδια τραγουδάτε.

Καὶ σὰν τραγιά γλείψτε τ' ἀγγειά σας καὶ πηδάτε.

ΧΟΡΟΣ

Κ' ἐμεῖς πάλι τὸν Κύκλωπα μὲ τὴν κιθάρα
 θέλει ζητήσουμε βελάζοντας νὰ βροῦμε,
 καὶ θὰ τὸν πιάσουμε μονάχον του πιωμένο
 μ' ἓνα σακκούλι δροσερὰ ἀγριολάχανα καὶ μεθυσμένο
 τὰ πρόβατά του νὰ ὀδηγῇ·
 καὶ κάπου ἐκεῖ πεσμένον ἀποκοιμισμένο,
 τὸ μάτι θὰ τοῦ βγάλουμε
 μ' ἓνα σουβλί ἀναμμένο.

ΚΑΡΙΩΝ

Κ' ἐγὼ τῆς Κίρκης θὰ ἐπιτηδευῶ τοὺς τρόπους,
 ὅπου βοτάνια ἀνακατεύει καὶ ποῦ κάποτε
 στὴν Κόρινθο τοῦ Φιλωνίδου τοὺς ἀνθρώπους
 ἔκανε νὰ πιστέψουν πῶς εἶν' ἄγρια γουρούνια
 καὶ ζυμωμένα ἀποπατήματα νὰ τρῶν,
 ποῦ αὐτὴ τὰ ζύμωνε καὶ τᾶδινε ἐκεινῶν·
 κ' ἐσεῖς γρυλλίζοντας ποῦ θὰ εὐχαριστηθῆτε,
 τὴ μάνα σας γουρούνια ἀκολουθῆτε. •

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν κ' ἐμεῖς τὴν Κίρκη ἐσέ, ποῦ ἀνακατεύεις
 τὰ βότανα καὶ τοὺς συντρόφους μας μαγεύεις
 καὶ τοὺς βρωμίζεις, θὰ σοῦ κάνουμε τὰ ἴδια,
 ὅ,τι ἔκανε σχεδὸν ὁ Ὀδυσσεύς, ἀπ' τ' ἀρχίδια
 θὰ σὲ κρεμάσουμε εὐχαριστημένοι,

καὶ μὲ κοπριά θὰ σοῦ τρίψουμε τὰ ρουθούνια ¹
 σάν τοῦ τραγιοῦ· καὶ χάσκοντας ἐσύ σάν τὸν Ἄριστιλλο ²
 θὰ πῆς· ἀκολουθητὲ τῆ μητέρα σας γουρούνια. ³

ΚΑΡΙΩΝ

Μὰ πιά τὰ περιπαίγματα ἄς ἀφήσουμε
 κι ἄλλοῦ τὸ νοῦ μας ἄς γυρίσουμε·
 ἐγὼ κρυφὰ πλέον θὰ πάω
 κι ἀπ' τὸν ἀφέντη θὰ κυττάξω
 κομμάτι κρέας καὶ ψωμί νὰ κλέψω,
 κ' ἔτσι στὸ ἐξῆς μασσώντας,¹
 μέσα στοὺς κόπους νὰ βαστάξω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄν μὲ τὸ χαιρέτε σᾶς χαιρετήσω, πατριῶτες,
 εἶναι παληὸς χαιρετισμὸς καὶ γερασμένος πλέον·
 λοιπὸν σᾶς ἀγκαλιάζω ποῦ ἤρθατε μὲ πρόθυμία,
 μὲ τάξη καὶ γρηγορωσύνη, κι ὄχι ἀργοπατώντας.
 Κυττάξτε νᾶστε μου καὶ στᾶλλα παραστάτες
 καὶ φύλακες ἀληθινοὶ τοῦ θεοῦ Πλούτου.

ΧΟΡΟΣ

Θάρρος· πῶς βλέπεις θὰ θαρρεῖς σ' ἐμὲ τὸν ἴδιον Ἄρη.
 Γιατὶ τρομερὸ θᾶταν ἂν γιὰ χάρη τοῦ τριωβόλου

1) Ἐθεράπευον τὴν κόρυζαν τοῦ τράγου τρίβοντες τὴν ρίνα αὐτοῦ διὰ κόπρου.

2) Ἄριστιλλος αἰσχροποιός, χάσκων διὰ νὰ προκαλέσῃ γέλωτα.

3) Τὸ μετεχειρίζοντο ὡς προομιάν ἐπὶ τῶν ἀπαιθεύτων.

στη λαοσύναξη σπρωχόμεουν κάθε μέρα,
κι αὐτὸν τὸν Πλοῦτο ἤθελα ἀφήση νὰ μοῦ πάρουν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὰ νά, καὶ τὸ Βλεψίδημο βλέπω ποῦ ἐδῶ μᾶς φτάνει·
κι ὅπως τὸ βᾶδιμά του δείχνει κ' ἡ βιασύνη
ἀπὸ τὴν ἱστορία κάτι βέβαια θᾶχην ἀκούστη.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Τί πράγμα λοιπὸν εἶναι αὐτό; ποῦθε καὶ μὲ ποιὸν τρόπο
ὁ Χρεμύλος ἄξαφνα πλούτησε; δὲν τὸ πιστεύω.

Ἄν καὶ πολὺ τὸ λέγαν, μὰ τὸν Ἡρακλέα,
αὐτὸ ὅλοι ὅσοι κάθονταν μέσ' στὰ κουρεῖα,
πῶς πλούσιος ξαφνικὰ ὁ ἄνθρωπος ἔχει γίνῃ.

Κ' εἶναι γιὰ μένα θαυμαστό, ποῦ σ' εὐτυχίαν ὄντας
τοὺς φίλους του ἔστειλε καὶ φώναξε. Ἐδῶ βέβαια
στὸ τόπο μας αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν τὸ συνηθίζουν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ ἀπὸ σὲ μὰ τοὺς θεοὺς τίποτε δὲν θὰ κρύψω.
Καλλίτερα ἀπὸ χθές, ὦ Βλεψίδημε, εἴμαστε τώρα,
ὥστε μπορεῖ νὰ λάβῃς μέρος· γιὰτ' εἶσαι ἀπ' τοὺς φίλους.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Κι ἀληθινὰ ἐγίνες πλούσιος ὅπως λένε;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Θὰ γίνω βέβαια εὐθύς, ἂν ὁ θεὸς θελήσῃ.
Γιατ' ἔχει κάποιον κίνδυνον τὸ πράγμα ἀκόμα.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Ποιὸν κίνδυνο;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Νὰ ποῦ...

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Γλήγορα λοιπὸν πές το.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄν γίνῃ καὶ πετύχουμε, πάντα ἔμεῖς θὰ εὐτυχοῦμε·
ὅμως, ἂν χάσουμε, ἐντελῶς θ' ἀφανιστοῦμε.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Αὐτὸ κακὸ μοῦ φαίνεται καὶ δὲ μ' ἀρέσει·
γιατὶ κι αὐτὸ τὸ πάρα πολὺ ξαφνικὸ τὸ πλοῦτος
κι αὐτὸς ὁ φόβος ἀπὸ τᾶλλο μέρος μοῦ μυρίζει
πῶς τίποτε καλὸ δὲν ἔχει ὁ ἄνθρωπος κανωμένο.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Πῶς τίποτε καλὸ;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Μπορεῖ ν᾿ακλεψες, μὰ τὸ Δία,
ἀπ' τοῦ θεοῦ τὴν ἐκκλησιὰ ἀστημικὸ ἢ χρυσάφι
κι ἔρχεσαι ἀπέχει καὶ τὸ μετανοιώνεις ὅπως τώρα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καθόλου, μὰ τὸ Δίαν, ὁ θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Πάψε, καλότυχε, τὰ λόγια· ἐγὼ καλὰ τὰ ξέρω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καμμιά για μένα νὰ μὴν ἔχῃς τέτοιαν ὑπόψια.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Ἄλλοίμονο!

Πῶς φανερά κανεῖς καμμιά ἀρετὴ δὲν ἔχει,
ἀλλὰ στὸ κέρδος εἶναι ὑποταγμένοι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι!

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Θαρρῶ καθόλου, μὰ τὴ Δήμητρα, καλὰ δὲν εἶσαι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Γιὰ ἰδέξ πόσο πολὺ ἔχει στὸ φέρσιμό του ἀλλάξη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Εἶσαι τρελλός, ὦ ἄνθρωπε, μὰ τὴν ἀλήθεια.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Κι οὔτε τὸ μάτι του σὲ μιὰ μεριά κρατάει,
μὰ φανερὴ σ' αὐτὸ ἔναι κάποια δολεράδα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καταλαβαίνω γιατί αὐτὰ μοῦ τσαμπουνίζεις·
μοῦ λές πῶς ἔκλειψα γιατί θέλεις μεράδι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Θέλω μεράδι; κι ἀπὸ τί;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

ἼΑλλὰ ὅπως λές δὲν εἶναι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Μήπως δὲν ἐκλεψες, ἀλλὰ ἄρπαξες;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Δαιμονισμένος
εἶσαι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ἼΑλλὰ οὔτε καταχράστηκες λοιπὸν κανένα ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καθόλου βέβαια.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ἽΩ Ἡρακλέα, πῶς λοιπὸν κανένα
νὰ τοῦ φερθῆ; γιατί δὲ θέλει νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γιατί κατηγορεῖς τὸ πρᾶγμα πρὶν τὸ μάθης; .

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

ἽΩ φίλε, ἐγὼ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μ' ἐξοδο πολὺ λίγο
θέλω νὰ σοῦ τὸ διορθώσω πρὶν τὸ μάθῃ ἢ πόλις,
τοὺς ῥήτορας μὲ λίγα χρήματα ν' ἀποστομώσω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ μάλιστα, μὰ τοὺς θεούς, θὰ μοῦ φερθῆς σὰ φίλος,

ἂν τρεῖς μνάς ἔξοδο δώδεκα μοῦ τὸ λογαριάσης.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Σὲ βλέπω νὰ κάθεται στὸ σκαμνὶ τοῦ καταδίκου,
μὲ τὰ παιδιὰ σου καὶ μὲ τὴ γυναῖκα νὰ ἱκετεύης,
ἐντελῶς ὅμοιος μὲ τοὺς Ἴρακλείδας τοῦ Παμφίλου¹.

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Καθόλου, ὦ δύστυχε, γιατί θὰ κάνω ἐγὼ ἀπὸ τώρα
ὄλοι οἱ καλοὶ καὶ φρόνιμοι κ' οἱ τίμιοι νὰ πλουτήσουν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Τι λές; τόσα πολλὰ 'χεις κλέψη;

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Πῶς μὲ χάνεις
μ' αὐτὲς τίς ὑποψίες σου.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Χάνεσαι μοναχός σου,
ἐγὼ θαρρῶ, μ' ἐκεῖνα ποῦ ἔχεις κανωμένα.

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Καθόλου, ἐστὶ κακόψυχε, τὸν Πλούτο ἔχω μαζί μου.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Ἐστὶ τὸν Πλούτο; ποιόν;

1) Πάμφιλος, ζωγράφος ἢ τραγικός παραστήσας τοὺς Ἴρακλείδας ἱκετεύοντας πρὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἔξωσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸ θεό.

ΒΛΕΨΙΑΔΗΜΟΣ

Καὶ ποῦ 'ναι ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μέσα.

ΒΛΕΨΙΑΔΗΜΟΣ

Ποῦ ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Στὸ σπίτι μου.

ΒΛΕΨΙΑΔΗΜΟΣ

Σὲ σένα ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Βέβαια. ὦ

ΒΛΕΨΙΑΔΗΜΟΣ

Δὲν πᾶς στὸν κόρακα ; ὁ Πλοῦτος μ' ἐσέ ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὰ τοὺς θεούς.

ΒΛΕΨΙΑΔΗΜΟΣ

Μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ναί, σοῦ λέω.

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

Ὅρκίσου στὴν Ἑστία.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Σ' ὀρκίζομαι στὸν Ποσειδῶνα.

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

Τὸν θαλάσσιον ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄν εἶναι κι ἄλλος Ποσειδῶνας, καὶ στὸν ἄλλον.

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

Καὶ δὲ στέλνεις κ' ἐμᾶς τοὺς φίλους σου νὰ μᾶς καλέσης ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἔως αὐτοῦ τὰ πράγματα ἀκόμα δὲν ἔχουν φτάσει.

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

Τί λές ; στὸ μέρασμα δὲ φτάσαν ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ὅχι, μὰ τὸ Δία·

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Τί ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Αὐτὸς τὴν ὄρασή του
 νὰ κάνουμ' ἐμεῖς ν' ἀποχτήτη.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Πές, ποιὸς ν' ἀποχτήτη;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ὁ Πλοῦτος μ' ἔναν τρόπο καθὼς πρῶτα ν' ἀποχτήτη
 τὰ μάτια του.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Λοιπὸν τυφλὸς εἶναι στ' ἀλήθεια ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Βέβαια..

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Παράξενο λοιπὸν δὲν εἶναι ποῦ σ' ἐμὲ ποτέ του
 δὲν ἤρθεν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

' Ἄλλ' ἂν θέλουν οἱ θεοὶ τώρα θέλει ἔρθη.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Λοιπὸν δὲ θάπρεπε γιὰτρὸ κανέναν νὰ καλέσουμε ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ γιὰ τὸς ποιὸς βρῖσκεται τῶρα στὴν πολιτεία ;
 ποῦ καὶ τὴν τέχνη του περιφρονοῦν κι ἄθλια πληρώνουν.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Ἄς ἴδωμε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὰ δὲ βρῖσκεται.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Ἔτσι κ' ἐμὲ μοῦ φαίνεται.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ναί, μὰ τὸ Δία, μὰ τὸ πιὸ καλὸ εἶναι νὰ πάμε
 νὰ τὸν ἀφήσουμε στοῦ Ἀσκληπιοῦ τὴν ἐκκλησία,
 ὅπως σχεδιάζα ἀπ' ἀρχῆς.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Μὰ τοὺς θεοὺς, ὦραϊα.

Μὰ μὴν ἀργοπορεῖς καὶ κάνε γλήγορα ὅ,τι κάνεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Νᾶμαι ποῦ πάω.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Περπάτα γλήγορα.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κ' ἐγὼ αὐτὸ κάνω.

ΠΕΝΙΑ

ὦ ἔργο ἀπόκοτο, παράνομο κι ἀνόσιο,
 ποῦ καταπιάστηκαν αὐτὰ τὰ δύστυχα ἀνθρωπάκια
 νὰ κάνουν· ποῦ ποῦ φεύγετε ; δὲ θὰ σταθῆτε ;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Θέ μου !

ΠΕΝΙΑ

Ἐγὼ κακὴν κακῶς θέλει σὰς ἀφανίσω·
 γιατί τολμᾶτε ἀβάσταχτο ξεθρατεμμένον ἔργο,
 καὶ τέτοιο ποῦ ποτὲ κανεὶς ἄλλος δὲν καταπιάστη
 οὔτε θεὸς οὔτ' ἀνθρώπος· ὥστε θ' ἀφανιστῆτε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κ' ἐσὺ ποιά εἶσαι· κίτρινη θαρρῶ πῶς εἶσαι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Μπορεῖ Ἐρινύα νᾶναι ἀπὸ καμμία τραγωδία·
 γιατί μὲ τρόπον τραγικὸν κυττάει καὶ μανισμένον.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὰ δὲν κρατάει λαμπάδες.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Λοιπὸν θὰ τὸ μετανοιώσῃ.

ΠΕΝΙΑ

Καὶ ποιά θαρρεῖτε ποῦ εἶμαι ἐγώ ;

ΠΛΟΥΤΟΣ

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Καμμιά ξενοδόχα
ἢ καμμιά ποῦ πουλάει αὐγά· γιατί δὲ θ' ἀληχτοῦσες
τόσον ἐνάντια μας χωρὶ· τίποτε νάχης πάθη.

ΠΕΝΙΑ

Ἄλῆθεια ; φοβερά δὲ μοῦ ἔχετε ἐτεῖς κανωμένα,
ὅπου ζητᾶτε νὰ μὲ διώξετε ἀπὸ κάθε τόπο ;

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Λοιπὸν δὲ μένει σου ὁ γκρεμὸς νὰ πᾶς νὰ πέσης ;
ἀλλὰ ἔπρεπεν εὐθύς ἀμέσως νὰ μᾶς πῆς ποιά εἶσαι.

ΠΕΝΙΑ

Ἐγὼ ἴμαι αὐτὴ ποῦ θὰ σᾶς κάνω νὰ μοῦ τὸ πληρώστε
σήμερα αὐτό, ποῦ νὰ μὲ διώξετε ἀπ' ἐδῶ ζητᾶτε.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Μὴν εἶναι ἡ ταβερνιάριτσα τῆς γειτονιάς μας
ποῦ δίνοντάς μου τὸ κρατὶ λειψὸ μ' ἔχει ἀφανίστη ;

ΠΕΝΙΑ

Ἡ Φτώχεια ἐγὼ ἴμαι, ποῦ μ' ἐτᾶς κάθουμαι τόσα χρόνια.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Ἄσφεντη Ἀπόλλων καὶ θεοί, ποῦ ποῦ κανεῖς νὰ φύγη ;

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Ἐ σύ, τί κάνεις, ὦ δειλότατο θηρίο ;

δὲ θέλεις μείνη ἐδῶ :

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Καθόλου.

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Δὲ θὰ μείνης;

ἀλλὰ δυὸ ἄντρες φεύγομε ἀπὸ μία γυναῖκα;

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Γιατ' εἶναι ἡ Φτώχεια, δύστυχε, ὅπου χειρότερό της
ζῶο δὲν ἔχει γίνῃ πουθενὰ κανένα.

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Στάσου, σοῦ δέομαι, στάσου.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Ἐγώ; ποτέ μου, μὰ τὸ Δία.

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Λοιπὸν σοῦ λέω θὰ κάνουμε πολὺ χειρότερο ἔργο
ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, ἂν τὸν θεὸν μόνον ἀφίνοντάς τον
θὰ φύγομε ἀπ' τὸ φόβο αὐτῆς χωρὶς ν' ἀγωνιστοῦμε.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Σὲ ποιὰ μας ἄρματα ἢ σὲ ποιὰ δύναμη ἐμπιστευμένοι;
γιατὶ ποιὸ θώρακα ἢ ποιὰ ἀσπίδα αὐτὴ δὲν κάνει,
ἢ βρωμερώτατη, νὰ πᾶς ἐνέχυρο νὰ βάλῃς;

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Θάρρος· γιατί ξέρω πῶς θὰ μπορέσῃ μοναχός του

αὐτὸς ὁ θεὸς νὰ νικήτη τὰ φερτίματά της.

ΠΕΝΙΑ

Ἐχετε θάρρος νὰ μιλάτε κιόλας, ὦ καθάρματα,
ποῦ τρομερὰ νὰ κάνετε σὰς ἔπιατα ὀλοφάνερα;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κ' ἐσύ τί βρίζεις ποῖ κακὸ νὰ λάβῃς τέλος,
κ' ἤρθες ἐδῶ χωρὶς νὰ σ' ἔχουμε ἀδικήτη;

ΠΕΝΙΑ

Γιὰ τοὺς θεοὺς, καμμιά ἀδικία δὲν κάνετε θαρρεῖτε
σ' ἐμένα, ὅπου τὸν Πλοῦτο νὰ κάνετε προσπαθεῖτε
πάλι νὰ ἰδῆ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ πῶς λοιπὸν μὲ τοῦτο ἐσὲ ἀδικοῦμε;
ὅταν καλὸ κάνουμε σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους;

ΠΕΝΙΑ

Καὶ τί καλὸ θὰ κάνετε;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τί; πρῶτα ἀπ' τὴν Ἑλλάδα
ἐσένα θὰ σὲ διώξουμε.

ΠΕΝΙΑ

Ἐμὲ θέλετε διώξη;
καὶ τί θαρρεῖτε ποῦ εἶναι πιὸ κακὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους
νὰ κάνετε;

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Τί ; ἂν αὐτὸ τί διώξιμό σου
ὁποῦ σκοπεύουμε δὲ θέλαμε τὸ κἀνή.

ΠΕΝΙΑ

Λοιὸν γι' αὐτὸ τὸ πρῶτο ἐγὼ θέλω νὰ σᾶς μιλήσω·
κι ἂν ἀποδείξω πῶς ἐγὼ μόνη ὄλων τῶν καλῶν σας
εἶμαι ἡ αἰτία κι ἀπὸ μένα ζητε νὰ μ' ἀφήστε·
ἀλλοιῶς αὐτὸ ποῦ λογαριάζετε κάνετε πλέον.

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Αὐτά, ὦ βρωμερώτατη, τολμᾶς ἐσύ νὰ λές ;

ΠΕΝΙΑ

Μάθε το ἐσύ· γιατί πῶς σ' ὄλα αὐτά σου κάνεις σφάλμα
εὐκόλα ἐγὼ θαρρῶ μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω,
ἂν, ὅπως λές, ὄλους τοὺς δίκαιους θὰ τοὺς κἀνης πλούσιους.

ΒΛΕΨΙΑΔΗΜΟΣ

ᾠ ἐσεῖς λυτάρια καὶ στυλιάρια, δὲ θὰ μὲ βοηθήστε ;

ΠΕΝΙΑ

Πρὶν μάθης μὴ ἐλεεινολογῆς καὶ μὴ φωνάζης.

ΒΛΕΨΙΑΔΗΜΟΣ

Καὶ ποῖος θὰ ἠμπόρει νὰ μὴν ξεφωνίσῃ ἀκούοντάς τα ;

ΠΕΝΙΑ

Κάθε φρόνιμος ἄνθρωπος ποῦναι στὰ λογικά του.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ ποιά στή δίκη τούτη νὰ σοῦ βάλω τιμωρία
ἂν καταδικαστῆς;

ΠΕΝΙΑ

“Ὅ,τι νομίζεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καλὰ λές.

ΠΕΝΙΑ

Μ' ἂν νικηθῆτε πρέπει κ' ἐσεῖς νὰ τιμωρηθῆτε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Εἶκοσι θάνατοι σοῦ φαίνονται ἄρκετοὶ πῶς εἶναι;

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

Εἶναι ἄρκετοὶ γι' αὐτή· γιὰ μᾶς μονάχα δυὸ μᾶς φτάνουν.

ΠΕΝΙΑ

Γοργὰ λοιπὸν τραβάτε γιὰ τὸ θάνατό σας·
γιατὶ ποῖος θάχῃ δίκηο πλέον νὰ μοῦ ἀντιμιλήσῃ;

ΧΟΡΟΣ

Μὰ πρέπει λόγια γνωστικὰ πλέον ἐσεῖς νὰ πῆτε,
ὅπου νὰ τὴν νικήσετε μὲ τίς ἀντιλογιές σας
κ' ὑποχωρητικοὶ καθόλου νὰ μὴν τῆς φανῆτε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Θαρρῶ πῶς εἶναι φανερὸ αὐτὸ σ' ὅλους ἴδια,

ὅτι εἶναι δίκαιο νὰ εὐτυχοῦν ὅσοι ἄνθρωποι εἶναι δίκαιοι,
κι ἀντίστροφα, οἱ κακοὶ νὰ δυστυχοῦν κ' οἱ ἀθεόφοβοι.

Αὐτὸ λοιπὸν ἐπιθυμώντας πῆραμε πρὸ ὀλίγου

μιὰ ἀπόφαση καλὴ, γενναία καὶ χρήσιμη νὰ γίνη.

Γιατὶ ἂν ὁ Πλοῦτος τῶρα ἰδῆ καὶ τυφλὸς δὲ γυρίζει,
θὰ πάη στοὺς τίμιους τοὺς ἀνθρώπους καὶ μ' αὐτοὺς θὰ μείνη

καὶ τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς ἀθέους θὰ τοὺς ξεφύγη·

κι ὅλους τοὺς τίμιους κ' εὐλαβητικούς θὰ τοὺς πλουτήσῃ.

Καὶ ποιὸς θὰ βρῆ καλλίτερο ἀπ' αὐτὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους;

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

Κανείς, ἐγὼ σὲ βεβαιώνω· μὴ ρωτᾶς ἐτούτη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γιατὶ ὅπως τῶρα εἶν' ἡ ζωὴ μας, ποιὸς δὲν τὴ νομίζει

πῶς εἶναι τρέλλα, δυστυχιά κι ἀκόμα παραπάνω;

γιατὶ πολλοὶ πλουτοῦν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ὄντας ἄθλιοι,

ὅπου τὰ πλούτη ἔχουν μαζέψῃ μὲ τίς ἀδικίες·

κι ὄντας πολλοὶ τίμιοι πολὺ πεινοῦν καὶ δυστυχοῦνε

καὶ τὸν περσότερο καιρὸ κάνουν μ' ἐσὲ παρέα.

Λοιπὸν θαρρῶ πῶς εἶναι τρόπος, ἂν ποτε ἰδῆ ὁ Πλοῦτος

ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἀκλουθώντας τον θὰ βροῦν καλὰ μεγάλα.

ΠΕΝΙΑ

Ἄλλ' ὦ πιὸ εὐκολοπίστευτοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,

δὲν εἴστε οἱ δύο γέροι ἐσεῖς βέβαια στὰ λογικά σας,

τοῦ παραμιλητοῦ καὶ τῆς μωρολογιᾶς συντρόφοι,

ἂν γίνη αὐτὸ ποῦ θέλετε, λέω δὲ θὰ ὠφεληθῆτε.

Γιατὶ ἂν ὁ Πλοῦτος πάλι ἰδῆ καὶ μοιραστῆ ἀπὸ ἴσια,

κανένας οὔτε τέχνη οὔτε σοφία ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους
 δὲ θέλει πιά συλλογιττῆ· καὶ σάν ἀφανιστοῦνε
 αὐτὰ τὰ δύο, ποιὸς θὰ θελήσῃ πιά χαλκιᾶς νὰ γίνῃ
 ἢ πλοῖα νὰ σκαρώνῃ, ράφτης νᾶναι ἢ νὰ τροχάῃ,
 παπούτσια νὰ κάνῃ ἢ πυθάρια, νὰ πλένῃ ἢ ν' ἀργάζῃ
 τὰ δέρματα ἢ τῆ γῆ νὰ ὀργώσῃ ἢ τὸν καρπὸ νὰ μάσῃ
 τῆς ἀγνῆς Δήμητρας, ἂν ἴμφορεῖ νὰ ζῆ μ' ἀργία
 καὶ νὰ μὴ νοιάζεται γι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα πλέον;

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Μωρολογεῖς· γιατί γι' αὐτὰ ποῦ τώρα δά μᾶς εἶπες
 γιὰ ὅλα οἱ δούλοι θὰ ἐργασθοῦν.

ΠΕΝΙΑ

Καὶ ποῦ θὰ βρῆς τοὺς δούλους;

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Με χρήματα ἀπὸ κάπου θὰ ἀγοράσουμε.

ΠΕΝΙΑ

Μὰ πρῶτα
 ποιὸς θὰ πουλάῃ σάν θάχῃ χρήματα κ' ἐκεῖνος;

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Κάποιος
 ποῦ θέλει νὰ κερδίσῃ ἔμπορος ἀπ' τῆ Θεσσαλία
 ποῦ βρίσκονται πολλοὶ ποῦ ἀνθρώπους πιάνουν καὶ πουλοῦνε.

ΠΕΝΙΑ

Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα δὲ θὰ βρίσκεται τέτοιος κανένας,

σύμφωνα μ' ὅσα λῆς ἐσύ· γιατί ποιὸς θὰ θελήσῃ
 πλούσιος ὄντας τῆ ζωῆ σὲ κίνδυνο νὰ βάλῃ,
 ν' ἀρπάξῃ ἀνθρώπους καὶ νὰ πάῃ νὰ τοὺς πουλάῃ;
 Ὁ ἴδιος ἔτσι ἀναγκασμένος νὰ ὀργώνῃς, νὰ σκάφτῃς
 καὶ στ' ἄλλα νὰ κουράζεσαι πολὺ πιὸ πονεμένη
 ζωῆ ἀπὸ τώρα θὰ περνᾷς.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τῆ γλῶσσα σου νὰ φᾶς.

ΠΕΝΙΑ

Κι ἀκόμα δὲ θᾶχῃς οὔτε κρεββάτι νὰ πλαγιαίσῃς·
 γιατί δὲ θᾶναι οὔτε στρωσίδια· γιατί ποιὸς νὰ ὑφαίνει
 θὰ θέλῃ σὰν ἔχει χρυσάφι; κι ὅταν παντρευτῆτε
 ῥοδόσταμο δὲ θᾶχετε νὰ εὐωδιαστῆτε,
 κι οὔτε πολῦτιμα, πολύχρωμα καὶ πλουμισμένα
 γυφάδια νὰ ντυθῆτε καὶ νὰ στολιστῆτε.
 Λοιπὸν τί χάρη θᾶχῃ ὁ πλοῦτος ὅταν στερηθῆτε
 ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ὅμως μ' ἐμὲ εἶν' εὐκολοεύρετα ὅλα
 ὅσα χρειάζεστε· γιατί ἐγὼ σὰν ἡ κυρὰ στὸ σπίτι
 κάθομαι καὶ κεντάω τὸ δουλευτάρη νὰ ζητήσῃ
 ποῦθε θὰ βρῆ στὴ φτώχεια καὶ στὴ χρεία τὴν πόρεψή του.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ μπορεῖς ἐσύ νὰ δώσῃς ἀγαθὸ κανένα
 ἐκτὸς ἀπὸ χιονίστρες καὶ παιδάκια ποῦ πεινοῦνε
 καὶ γραῖες ποῦ βογγοῦν; Κι οὔτε μπορῶ νὰ λογαριάσω
 τὸ μέγα πλῆθος τῶν ψειρῶν, τῶν κουνουπιῶν καὶ ψύλλων,
 ποῦ λύπη φέρνουν ὡς βοῖζουν γύρω στὸ κεφάλι,

ποῦ σέ τραβοῦνε καὶ σοῦ λέν, σήκω καὶ θὰ πεινάσης.
 Κ' ἔξω ἀπὸ τοῦτα ἀντὶ γιὰ φόρεμα φορεῖς κουρέλι
 καὶ γιὰ κρεββάτι, ἀχυροστρώση μὲ κοριοὺς γεμάτη,
 ὁποῦναι ξυπνητήρι ἀληθινό· καὶ μιὰ παληρόφαθα
 ἀντὶ ἀντρομίδα· καὶ γιὰ προσκεφάλι ἓνα λιθάρι
 μεγάλο κάτω ἀπὸ τὴν κεφαλή· καὶ γιὰ ψωμί
 κλωνιά μολόχας τρῶς καὶ γιὰ φαί τρῶς ἄθλια φύλλα
 ἀπὸ ραπάνια· καὶ στὰ πόδια σου πατεῖς λαιμὸ
 ἀπὸ σπασμένη στάμνα, καὶ γιὰ σκάφη νὰ ζυμῶνης
 ἔχεις μιὰ πιθαριοῦ πλευρὰ καὶ τούτη ραγισμένη.
 Τάχα ἀποδείχῃ σε ἀγαθῶν πολλῶν πῶς εἶσαι αἰτία ;

ΠΕΝΙΑ

Ἄλλὰ δὲν εἶπες τὴ ζωὴ μου ἐστὶ μὰ τῶν ζητιάνων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ τῆς φτώχειας ἀδερφὴ τὴ ζητιανιά δὲ λέμε ;

ΠΕΝΙΑ

Ἔσεῖς τὴ λέτε ποῦ καὶ τὸ Θρασύβουλο¹ ὅμοιον λέτε
 μὲ τὸ Διονύσιο τὴν τύραννο τῆς Σικελίας.

Μὰ τέτοια ἐγὼ δὲν εἶμαι, μὰ τὸ Δία, οὔτε θὰ γίνω.
 Ζητιάνος εἶναι αὐτὸς ποῦ λές, ποῦ τίποτε δὲν ἔχει·
 ἀλλὰ ὁ φτωχὸς ἐργάζεται καὶ ζεῖ μ' οἰκονομία,
 καὶ τίποτε δὲν περισσεύει, ἀλλὰ καὶ δὲ στερεῖται.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Πόσο μακαρισμένη τὴ ζωὴ σου, ὦ Δῆμητρα, εἶπες.

1) Ὁ Θρασύβουλος, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, φιλόπολις, ὅστις καταλαβὼν τὴν Φυλὴν ἐφόνησε τοὺς τυράννους τοὺς ἐποικοὺς εἶχον ἐγκαταστήσει οἱ Δακεδαίμονιοι.

ποῦ οἰκονομώντας και ἰδρώνοντας δὲν ἀφίνεις τέλος
οὔτε ὅσα σοῦ χρειάζονται ἔξοδα γιὰ τὴν ταφή σου.

ΠΕΝΙΑ

Κυττᾶς ν' ἀστειευθῆς και νὰ περιγελάτης
κ' ἔχεις ξεχάτη νὰ σοβαρευτῆς και δὲ γνωρίζεις
πῶς βγάζω ἐγὼ καλλίτερους ἀνθρώπους ἀπ' τὸν Πλοῦτο
στὸ νοῦ και στή μορφή. Γιατὶ μόνον ποδάγρες τοῦτος
κάνει κι ἀνθρώπους μὲ κοιλιές και μὲ παχειὰ ποδάρια
και μὲ πάχητα ἀδιάντροπα, ὅμως ἐγὼ τὰ σφήκες
κάνω λιγνοὺς ποῦ στοὺς ὄχτροὺς τοὺς εἶναι στενοχώρια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἴσως ἀπὸ τὴν πείνα ἐστὶ σφηκόμορφους τοὺς κάνεις.

ΠΕΝΙΑ

Και τώρα θὰ σᾶς πῶ γιὰ φρόνηση και θὰ σᾶς μάθω,
μ' ἐμὲ ἡ σεμνότη κάθετα και μὲ τὸν Πλοῦτο ἡ αἰσχρότη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Πολὺ σεμνὸ ἔναι νὰ τρυπᾶς τοὺς τοίχους και νὰ κλέφτης.

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

[Και τί; σεμνὸ δὲν εἶναι, μὰ τὸ Δία, ἂν θὰ ξεφύγης;]

ΠΕΝΙΑ

Και συλλογίτου πῶς οἱ ρήτορες στις πολιτείες
ὄντας φτωχοὶ και στὸ λαὸ ἔναι δίκαιοι και στὴν πόλη,
μὰ σὰν πλουτήσουν ἀπὸ τὰ δημόσια εὐθὺς ἀμέσως
ἄδικοι γίνονται κ' ἐπίβουλοι εἶναι γιὰ τὸ πλῆθος
και τὴν πατρίδα τοὺς ὀχτρεύονται και πολεμοῦνε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλ' ἄδικο σὲ τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποῦ λὲς δὲν ἔχεις,

ἂν κ' ἔχεις ὀχτρητα πολλή. Μὰ ἡ τιμωρία δὲ θᾶναι
γι' αὐτὸ μικρότερη· λοιπὸν μὴν καυχηστής καθόλου·
γιατὶ ζητεῖς νὰ κάνης νὰ παραδεχτοῦμε ὅτ' εἶναι
καλλίτερη ἀπ' τὸν πλοῦτο ἢ φτώχεια.

ΠΕΝΙΑ

Μὰ νὰ μοῦ ἀπαντήσης
δὲν ἔμπορεῖς καὶ φλυαρεῖς κι ἀεροκοπανίζεις.

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Καὶ πῶς ὅλοι σὲ φεύγουν;

ΠΕΝΙΑ

Ποῦ καλλίτερου τοὺς κάνω.
Μπορεῖτε νὰ τὸ ἰδῆτε τὰ παιδιὰ ἂν συλλογιστῆτε.
Φεύγουν τοὺς πατεράδες τοὺς ποῦ καλοσυλλογιοῦνται
γι' αὐτά. Τόσο εἶναι δύσκολο τὸ δίκηο νὰ γνωρίσουν.

ΧΡΕΜΓΛΟΣ

Λοιπὸν θὰ πῆς ὁ Δίας τὸ καλὸ δὲν ξεχωρίζει,
γιατ' εἶναι πλούσιος κι αὐτός.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ

Κι αὐτὴ σ' ἐμᾶς τῆ στέλνει.

ΠΕΝΙΑ

Ἄλλ' ὦ ἐσεῖς ποῦ παληὸ ἀπομῶρια καὶ τῶν δυὸ σκεπάζει
τὰ φρένα, ὁ Ζεὺς εἶναι φτωχός. Κι αὐτὸ θὰ τὸ ἀποδείξω
τώρα ὀλοφάνερα. Γιατὶ ἀνίσως κ' εἶταν πλούσιος
πῶς θᾶκανε τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα πάντα
γιὰ νὰ μαζώνη κάθε πέντε χρόνια ὅλους τοὺς Ἕλληνας,
καὶ πῶς ἀπ' τοὺς ἀγωνιστὰς ὅταν ἐδιαλαλοῦσε
τοὺς νικητὰς θὰ τοὺς ἐχάριζε ἀγριεληῆς στεφάνι;

ἔπρεπε ἂν εἶταν πλούσιος χρυσὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ μ' αὐτὸ πῶς ἐκτιμᾷει τὸν πλοῦτο δείχνει ἐκεῖνος·
γιατὶ ἀψηφώντας τον καὶ θέλοντας νὰ μὴν ξοδέψῃ
τίποτε, στεφανώνει μὲ πράγματα τιποτένια
τοὺς νικητὰς κ' ἔχει τὸν πλοῦτο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

ΠΕΝΙΑ

Πολὺ χειρότερο ἀπ' τῆ φτώχεια τοῦ κολλᾶς ψεγάδι,
ἂν πλούσιος ὄντας ἔτσι εἶναι σφιχτὸς καὶ φιλοχρήματος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλ' ἄμποτες ὁ Δίας νὰ σὲ ξολοθρέψῃ
μ' ἀγριελῆᾶς στεφάνι στεφανώνοντάς σε.

ΠΕΝΙΑ

Λοιπὸν πιά μὴν τολμῆσης νὰ μοῦ ἀντιμιλήσης
πῶς ὄλα τ' ἀγαθὰ σας δὲν εἶν' ἀπ' τῆ Φτώχεια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς ἀπ' τὴν Ἑκάτη νὰ τὸ μάθῃ,
ἂν νὰ πεινᾶς εἶναι καλλίτερο ἢ νᾶσαι πλούσιος·
λοιπὸν αὐτῇ λέει πῶς ὅσοι εἶναι πλούσιοι κ' ἔχουν
δεῖπνο τῆς στέλνουνε τὸν κάθε νέο μῆνα
καὶ πῶς πρὶν τ' ἀποθέσουν οἱ φτωχοὶ τ' ἀρπάζουν¹.
Μὰ χάσου πιά καὶ μὴν πῆς γρῦ,
λέξῃ μὴν πῆς παραμικρή.

1) Κάθε νέον μῆνα οἱ πλούσιοι ἐπεμπον δεῖπνον βραδυνὸν εἰς τὰς τριό-
δους ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ, ἣν ἐλάτρευον παλαιόθεν ὡς Σελήνην, Ἄρτεμιν
καὶ Ἑκάτην· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο καὶ τρώγοντες τὰ ἀπατιθέμενα φαγητὰ
ἔλεγον ὅτι ἡ Ἑκάτη τὰ ἐφαγεν.

Κι ἂν τὴ γνώμη μου μοῦ ἀλλάξῃς
δὲ θάρτῳ μὲ τὴ δική σου.

ΠΕΝΙΑ

ὦ Ἄργος, ἄκουσε τί λέει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τὸν Παύσωνα ποῦ στὸ φαί σου
ἔχεις σύντροφο νὰ κράξῃς.

ΠΕΝΙΑ

Ἄχ τί μέλλω ν' ἀπογίνω,
ποῦ πιά ἡ δύστυχη νὰ μείνω ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γοργᾶ στὸν κόρακα νὰ πᾶς
καὶ νὰ φύγῃς ἀπὸ 'μας.

ΠΕΝΙΑ

Καὶ σὲ ποιά μεριά τῆς γῆς ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Στὸ γκρεμὸ νὰ γκρεμιστῆς
πήγαινε καὶ μὴν ἄργεῖς.

ΠΕΝΙΑ

Μὰ κάποτε θὰ στείλετε
πάλι νὰ με φωνάξετε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τότε νὰ ξαναγυρίσης,
τώρα χάσου πιά ἀπ' ἐδῶ.
Νὰ πλουτήσω προτιμῶ
κ' ἐσὺ ἄς πᾶς δάκρυα νὰ χύσης.

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

Μὰ τὸ Δία, πλούσιος νᾶμαι
 θέλω κι ὄλο νὰ γλεντᾶμε
 μὲ τοὺς γυιούς και τὴ γυναῖκα,
 και λουσμῆνος και ἀλειμῆμος
 και ἀπὸ τὸ λουτρὸ βγαλῆμος
 στὸ τραπέζι νὰ περάσω
 και τοὺς δουλευτάδες ὄλους
 και τὴ Φτώχεια ἐγὼ νὰ κλάσω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἔφυγεν ἀπὸ μᾶς αὐτὴ ἡ καταραμένη.
 Κ' ἐγὼ κ' ἐσὺ τὸ γρηγορώτερον ἄς πᾶμε
 στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ν' ἀφήσωμε τὸν Πλοῦτα.

ΒΛΕΨΙΑΗΜΟΣ

Μὰ ἄς μὴν ἀργοποροῦμε μὴν ἐρθῆ κανένας πάλι
 και ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτὸ ποῦ βιάζει μᾶς κρατήση.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Παιδὶ Καρίωνα, τὰ στρώματα ἐξω φέρε
 και ὁδήγα και τὸν ἴδιον Πλοῦτο, ὡς εἶναι πρέπον,
 και ὄλα τὰ ἐπίλοιπα ποῦ μέσα εἶν' τοιμασμένα.

ΚΑΡΙΩΝ

ὦ γέροι ἐσεῖς, ποῦ στοῦ Θεσέως τὸ πανηγύρι.
 πολλὰς φορὲς πολὺ ζουμὶ μὲ λιγοστὸ ψαμάκι
 ἔχετε φάη, πόσο εἴστε τώρα εὐτυχησμένοι,
 πόσο μακαρισμένη τύχη σᾶς προσμένει
 ἐσᾶς και ὄλους τοὺς ἄλλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

ΧΟΡΟΣ

Και τί καλότυχε νὰ πῆς στοὺς φίλους σου ἔχεις;

καλὸ μῆνυμα φαίνεται ἔρχεσαι νὰ φέρης.

ΚΑΡΙΩΝ

Ὁ κύριός μου ἔχει πολὺ καλοτυχήστη
ἢ κάλλιο ὁ ἴδιος Πλούτος· γιατί ἀπὸ τυφλὸς
τὰ μάτια του ἀνοιξε κ' ἔχει ὀλοκάθαρες τὶς κόρες,
τι αὐτὸς ποῦ γιαίνει σπλαχνικὸς τοῦ ἐστάθη ὁ Ἄσκληπιός.

ΧΟΡΟΣ

Ἦ λόγος σου χαρὰ μοῦ φέρνει ποῦ μὲ συνεπέρνει.

ΚΑΡΙΩΝ

Μὲ κάθε τρόπον ἤμπορεῖτε νὰ χαρῆτε.
Γιὰ τὸν καλότεκνον Ἄσκληπιὸν θὰ τραγουδήσω
ποῦναι μεγάλη παρηγόρια στοὺς ἀνθρώπους.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τί 'ναι σὶ φωνὲς ποῦ ἀκούω ; μήπως εἶναι φερμένο
τάχα κανένα μῆνυμα καλὸ ; ἐγὼ τόσην ὥρα
αὐτὸ ποθώντας μέσα κάθομαι καὶ περιμένω.

ΚΑΡΙΩΝ

Γρήγορα γρήγορα κρασὶ φέρε, κυρία,
νὰ πιῆς καὶ ἡ ἴδια ποῦ κ' ἐσένα ἀρέσει τόσο·
γιατί ὅλα τὰ καλὰ σοῦ φέρνω μαζωμένα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Καὶ ποῦναι ;

ΚΑΡΙΩΝ

Γρήγορα ἀπ' τὰ λόγια μου θὰ μάθης.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὅ,τι ἔχεις νὰ μοῦ πῆς λοιπὸν γρήγορα τέλειωνέ το.

ΚΑΡΙΩΝ

Λοιπὸν ἄκουε, γιὰτ' ἐγὼ τις ἱστορίες
θὰ σοῦ τις πῶ ἀπὸ τὰ ποδάρια ὡς τὸ κεφάλι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μὰ στὸ κεφάλι μου ἄς μὴν πέσουν ἱστορίες.

ΚΑΡΙΩΝ

Νὰ μὴ σοῦ πῶ τις εὐτυχίες ποῦ ἔχουν ἔρθη ;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πῆς γιὰ εὐτυχίες ὅμως ὄχι γιὰ ἱστορίες.

ΚΑΡΙΩΝ

Καθὼς στοῦ θεοῦ φτάσαμε γοργὰ τὴν ἐκκλησία
τὸν ἄνθρωπο ὀδηγώντας τὸν πρὸ ἄθλιον τότες,
τὸν πρὸ μακάριον κ' εὐτυχισμένον τώρα,
πρῶτα στὴ θάλασσα τὸν πῆγαμε, κατόπι
τὸν λούσαμε.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Λοιπὸν καλότυχος ἀλήθεια ἐστάθη
ἄνθρωπος γέρος ποῦ μὲ κρύα θάλασσαν ἐλούσθη.

ΚΑΡΙΩΝ

Στοῦ θεοῦ πῆγαμε ἔπειτα τὴν ἐκκλησία.
Κι ἀφοῦ ζυμαρικά καὶ τῆς θυσίας τὰ πρῶτα
βάλθηκαν στὸ βωμὸ κι ἀγιάστηκε στοῦ Ἡφαίστου
τὴ φλόγα ἢ προσφορά, πλαγιάσαμε τὸν Πλοῦτο
ὡς ἦταν πρέπον· κι ἄχυρα ἀπὸ 'μᾶς καθένας
τοίμαζε τὴν ἀχυροστρώση του νὰ κάνη.

ΓΥΝΑΙΚΑ

'Αλλὰ ἦταν κι ἄλλοι ποῦ χρειαζόνταν τὸ θεό ;

ΚΑΡΙΩΝ

Ἐνας Νεοκλείδης, ποῦ τυφλὸς εἶναι, μὰ ὥστόσο
 ὅσους θωροῦν στὸ κλέψιμο ἔχει προσπεράσει·
 κι ἄλλοι πολλοὶ ποῦ εἶχαν λογιῆς λογιῆς ἀρρώστειες.
 Καὶ τὰ λυχνάρια σβύνοντας παράγγειλέ μας
 νὰ κοιμηθοῦμε τοῦ ναοῦ ὁ καντηλανάφτης,
 κ' εἶπε μας, ἂν κανένας θόρυβον ἀκούσῃ
 νὰ μὴ μιλήσῃ κ' εὐλαβητικὰ πλαγιάσαμε ὄλοι.
 Ὅμως ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ δὲν ἤμποροῦσα,
 ἀλλὰ μία χύτρα μὲ κουρκούτι ποῦ βρισκόταν
 κοντὰ σὲ μιᾶς γρηᾶς τὴν κεφαλὴ μὲ τράβαι
 καὶ νὰ συρθῶ σ' αὐτὴ ἐπιδέξια ἐπιθυμοῦσα.
 Τότε σηκώνοντας τὰ μάτια βλέπω τὸν ἱερέα,
 ποῦ σήκωνε κρυφὰ ἀπὸ τὸ ἱερὸ τραπέζι
 τοὺς λουκουμάδες καὶ τὰ σῦκα. Καὶ κατόπι
 γύρισε ἀπ' ὄλους τοὺς βωμοὺς ψάχνοντας γύρω
 μήπως ζυμαρικὸ κανένα εἶν' ἀφημένο·
 καὶ τὰβαλε ἔπειτα ὅλα αὐτὰ σ' ἓνα σακκούλι.
 Κ' ἐγὼ θαρρώντας πῶς ἡ πράξις εἶχε πολλὴ ἀγιοσύνη
 σηκώθηκα νὰ φάω τῆς χύτρας τὸ κουρκούτι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἦ δύστυχε, καὶ τὸν θεὸν δὲν ἐφοβήθης ;

ΚΑΡΙΩΝ

Φοβήθηκα, μὰ τοὺς θεοὺς, μήπως στεφανωμένος
 πάῃ ὁ θεὸς καὶ μὲ προλάβῃ στὸ τσουκάλι,
 γιατί μὲ δίδαξεν ἡ πράξις τοῦ παππᾶ του.
 Κι ὡς ἐννοιῶσε τὸ θόρυβο ποῦ ἔκανα ἡ γραῖα,
 ἀπλωσε καὶ τὸ κράτησε· κ' ἐγὼ σὰ φίδι τότες
 ἐσφύριξα καὶ τῆς ἐδάγκασα τὸ χέρι.

Κ' εὐθύς αὐτὴ πάλι μέσ' στὰ σκεπάσματά της
 τὸ τράβηξε κι ἀκίνητη πλάγιαζε τιλυγμένη,
 κλάνοντας ἀπ' τὸ φόβο της χειρότερα ἀπὸ γάττα.
 Κ' ἐγὼ κατέβασα πολὺ πιά ἀπ' τὸ κουρκούτι·
 κι ὅταν ἐχόρτασα καλὰ πλάγιασα πάλι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κι ὁ θεὸς δὲν ἤρθεν ;

ΚΑΡΙΩΝ

Ὅχι ἀκόμα.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἔκανα κάτι πολὺ ἀστεῖο·
 καθὼς ἐρχόταν δηλαδή, μὲ βρόντημα μεγάλο
 ἔκλασα· τί ἡ κοιλιά μου εἶχε φουσκώσει.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γι αὐτὸ ὁ θεὸς θὰ σὲ συχάθη ἀμέσως βέβαια.

ΚΑΡΙΩΝ

Ὅχι, μὰ ἡ Ἰασώ, ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσε,
 λίγο κοκκίνισε, καὶ γύρισε ἡ Πανάκεια
 πρὸς πίσω τὸ κεφάλι της κ' ἐβούλωσε τὴ μύτη·
 γιατί δὲν κλάνω βέβαια λιβάνι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κι ὁ θεός ;

ΚΑΡΙΩΝ

Καθόλου, μὰ τὴν πίστη μου, δὲ γνοιάστηκεν ἐκεῖνος.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Λοιπὸν χοντρός κι ἀναίσθητος λὲς ὁ θεὸς πῶς εἶναι.

ΚΑΡΙΩΝ

Καθόλου, μὰ εἶναι σκατοφάγος ¹.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Αἶ δυστυχισμένε.

ΚΑΡΙΩΝ

Κ' ἐκεῖνος πολὺ μεγαλόπρεπα γυρνοῦσε
 κι ὅλες τριγύρω τίς ἀρρώστεις ἐκυττοῦσε.
 Ἐπειτα τοῦ ἔφερεν ἓνα παιδί ἓνα λιθαρένιο
 γουδί κ' ἓνα γουδόχερο κ' ἓνα σεντούκι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Λιθαρένιο ;

ΚΑΡΙΩΝ

Ὅχι βέβαια, μὰ τὸ Δία, τὸ σεντούκι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κ' ἐσύ πῶς τὸβλεπες, ὁποῦ κακὸ νὰ λάβῃς τέλος,
 ἀφοῦ λές πῶς σκεπάστηκες ;

ΚΑΡΙΩΝ

Μέσα ἀπὸ τὸ μανδύα·
 γιὰτ' εἶχε τρύπες ὄχι λίγες μὰ τὸ Δία.
 Καὶ πρῶτα πρῶτα γιαιτρικὸ στὸ Νεοκλειδῆ
 ἔδωσε ἓνα κατάπλασμα στὰ μάτια του νὰ βάνῃ·
 ἔβαλε τρία Τηνιακὰ κεφάλια σκόρδα
 καὶ τᾶτριβε μέσ' στὸ γουδί ἀνακατεύοντάς τα

1) Οἱ ἰατροὶ ἐκκλοῦντο οὕτω ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἴπποκράτους περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἐγεύετο τῶν ἀποχωρημάτων διὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν εἰ ἀσθενὴς θὰ ζήσῃ ἢ θὰ ἀποθάνῃ.

μὲ φύλλα καὶ μὲ γάλα σκύλλας· ἔπειτα μὲ ξύδι
 ἀψὺ βαντίζοντάς τα γύριζε τὰ βλέφαρά του
 καὶ τ' ἄλειφε μ' αὐτὰ περισσότερο γιὰ νὰ πονέσῃ·
 κι αὐτὸς μὲ δυνατὲς φωνὲς ἐξεπετάχθη
 κ' ἔφευγε· κι ὁ θεὸς γελώντας εἶπε, «τώρα
 κάθησε ἐδῶ μὲ μπλάστρι σκεπασμένος γιὰ νὰ πάψῃς
 νὰ ψευδορχῆς πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησία».

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πόσο σοφὸς καὶ πόσον ἀγαπᾷ ὁ θεὸς τὴν πόλη.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἵστερα κάθισε στὸν Πλούτωνα κοντὰ καὶ πρῶτα
 ἔπιασε τὸ κεφάλι του καὶ παίρνοντας κατόπι
 ἓνα μαντήλι καθαρὸ τὰ βλέφαρά του
 τοῦ σφούγγισε· καὶ μ' ἓνα κόκκινον ὑφάδι
 τοῦ σκέπασε ἡ Πανάκεια τὴν κεφαλὴ του
 κι ὄλο τὸ πρόσωπο· καὶ σφύριζε ὁ θεὸς κατόπι.
 Τότες δυὸ δράκοντες ἐβγήκαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία
 μεγάλοι ὑπέρμετρα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Θεοὶ ἀγαπημένοι.

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ τρύπωσαν σιγὰ κάτω ἀπ' τὸ κόκκινον ὑφάδι
 κι ὅπως μοῦ ἐφάνη τοῦ ἐγλυφαν τὰ βλέφαρά του·
 καὶ πρὶν ἐσύ, κυρά μου, πιῆς δέκα ποτήρια
 κρασί, ὄρθιος ἦταν κ' ἔβλεπεν ὁ Πλούτος.
 Κ' ἐγὼ τὰ χέρια χτύπησα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου
 καὶ τὸν ἀφέντη ξύπνησα· κι ἀμέσως ὁ θεὸς

ἄφαντος ἔγινε στήν ἐκκλησία μὲ τὰ φίδια.
 Καὶ πῶς ὅσοι κοντὰ στὸν Πλοῦτον ἐκοιμόνταν
 τὸν ἐφιλοῦσαν κι ἄγρυπνοι ἔμειναν ὅλη τὴ νύχτα,
 ὅσο ποῦ ἡ μέρα χάραξε. Κ' ἐγὼ τὸ θεὸ ὑμνοῦσα
 πάρα πολὺ ποῦ ἔκανε γλήγορα νὰ βλέπη ὁ Πλοῦτος,
 κ' ἔκανε περισσότερο τυφλὸ τὸ Νεοκλειδῆ.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὡ πόσην ἔχεις δύναμη, ἀφέντη βασιλέα.
 Μὰ πές μου ποῦναι ὁ Πλοῦτος ;

ΚΑΡΙΩΝ

Νάτος, τώρα φτάνει.

Ἄλλὰ ἦταν γύρω του πολὺς λαὸς συναθροισμένος.
 Γιατὶ ὅσοι πρῶτα δίκαιοι ἦταν κ' εἶχαν βιὸς ὀλίγο
 τὸν ἐφιλοῦσαν κι ὅλοι μὲ χαρὰ τὸν ἐδεχόνταν·
 κι ὅσοι ἦταν πλούσιοι κ' εἶχανε πολλὴ περιουσία
 κ' εἶχαν τὸ βιὸς τους ὄχι μὲ τὸ δίκαιον ἀποχτήση
 ἐσουφρωναν τὰ φρύδια τους καὶ κατσουφιάζαν.
 Κι αὐτοὶ ἀπὸ πίσω του στεφανωμένοι ἀκολουθοῦσαν
 γελώντας καὶ παινεύοντάς τον· καὶ χτυποῦσαν
 οἱ γέροι μὲ καλόρυθμο βῆμα τὸ ὑπόδημά τους.
 Μὰ ἐμπρὸς ὅλοι σας μ' ἓνα κίνημα ἀρχινᾶτε
 καὶ στὸ χορὸ χροεῦετε μαζί κι ἀναπηδᾶτε·
 γιατί κανένας μπαίνοντας δὲ θέλει ἀκούση
 ὅπως στ' ἀμπάρι του δὲν εἶναι ἀλεύρι πλέον.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κ' ἐγώ, μὰ τὴν Ἐκάτη, γιὰ τὰ συχαρίκια
 θέλω στεφάνι νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἀρμαθιά καρβέλια.
 ποῦ τέτοιο μῆνυμα ἔφερες.

ΚΑΡΙΩΝ

Γιὰ λίγο ἀνάβαλέ το,
γιατὶ νὰ ποῦ κοντὰ στὶς θύρες εἶναι πιά οἱ ἀνθρώποι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Στάσου λοιπὸν ἐγὼ μέσα πηγαίνοντας νὰ φέρω
καλούδια νὰ ρίξω γιὰ τὰ νοσποχτημένα μάτια ¹.

ΚΑΡΙΩΝ

Κ' ἐγὼ νὰ πάω ἐπιθυμῶ στὸ ἀπάντημά τους.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Πρῶτα τὸν Ἥλιο προσκυνῶ, τῆ·γῆ κατόπι
τὴν ἔνδοξη τῆς τιμημένης τῆς Παλλάδος
κι ὅλη τοῦ Κέκροπος τῆ χώρα ποῦ μ' ἐδέχθη.
Καὶ ντρέπουμε γιὰ τὰ δικά μου τὰ παθήματά μου,
μὲ ποιὸς ἀνθρώπους πῆγαινα χωρὶς νὰ νοιώθω
κ' ἔφευγα ἀπ' ὅσους ἀξίζαν τῆ συντροφιά μου,
χωρὶς νὰ ξέρω τίποτες. ὦ δυστυχία μου·
σωστὸ δὲν ἦταν οὔτε τὸ ἓνα κι οὔτε τὸ ἄλλο.
Μὰ αὐτὰ ἐγὼ πάλι ὅλα ξανάστροφα θὰ κάνω
καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους θὰ δείξω ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα
πῶς στοὺς καχοὺς παραδινόμουν ἄθελά μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Στὸν κόρακα· τί ἐνόχληση φέρνουν οἱ φίλοι
ποῦ φαίνονται ἄξαφνα, ὅταν εὐτυχῆ κανένας·

1) Καταχώματα· ἐσκόρπιζον κατὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν οἶκον τῶν νεοα·
γορασθέντων δούλων, κάρυα, ἰσθάδας, φοίνικας, τρωγάλια καὶ ἄλλα τραγῆ·
ματα τὰ ὅποια ἤρπαζον οἱ σύνδουλοι· τὸ αὐτὸ ἐποιοῦν καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον
εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ μετὰ τῆς νύμφης.

γιατί πληγώνουνε και σποῦν τὰ ποδοκάλαμά τους
καθένας τους κάποιαν ἀγάπη ν' ἀποδείξη.

Καὶ ποιὸς δὲ μὲ χαιρέτησε; καὶ ποιὸς λαὸς γερόντων
στήν ἀγορὰ δὲ μ' ἔχει περιστεφανώση;

ΓΥΝΑΙΚΑ

ὦ πολυαγαπημένε ἐσύ κι ἄντρα μου ἐσύ, χαρά σας.
Στάσου λοιπὸν τὰ ὀπωρικά, ὡς συνηθίζουν,
αὐτὰ νὰ ῥίξω ἀπάνω σου.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Ὅχι αὐτὸ νὰ μὴ γίνη·
τώρα ποῦ πρώτη μου φορά στὸ σπίτι σου ἐγὼ μπαίνω
κι ἀπόχτησα τὴν ὄρασή μου τίποτε νὰ βγάξης
δὲν εἶναι πρέπον, μὰ περσότερο νὰ μπάζξης.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Λοιπὸν δὲ θὰ δεχτῆς τὰ ὀπωρικά μου νὰ σοῦ ῥίξω;

ΠΛΟΥΤΟΣ

Μέσα, κοντὰ στὸ τζάκι, ὅπως τὸ συνηθίζουν.
Ἐπειτα θέλουμε ἀποφύγη καὶ τὸ περιγέλιο·
γιατὶ καθολοῦ ὁ δάσκαλός μας δὲν ἀρμόζει
στοὺς θεατὰς νὰ ῥίξη σῦκα καὶ στραγάλια
καὶ νὰ τοὺς κἀνη νὰ γελοῦν μ' αὐτὰ κατόπι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πολύ καλά μιλεῖς· γιατί αὐτὸς ἐδῶ ὁ Δεξίνικος
νάτος, ὅπου σηκώθηκε ν' ἀρπάξη σῦκα.

ΚΑΡΙΩΝ

Πόσο γλυκό 'ναι, ὦ φίλοι, νὰ εὐτυχῆ κανένας
καὶ μάλιστα χωρὶς γι' αὐτὸ τίποτε νὰ ξοδέψη.

Γιατί σωρός στὸ σπίτι μας εἶναι πεσμένος
 ἀπὸ ἀγαθὰ χωρὶς νὰ κάνουμε καμμιά ἀδικία.
 [Ἔτσι γλυκὸ ἔναι πλούσιος κανεὶς νὰ γίνη].
 Ἄσπρο ψωμί εἶναι γεμάτο τὸ πανέρι
 καὶ τὰ λαγήνια κρασί μαῦρο εὐωδισμένο.
 Κι ὄλα τ' ἀρμάρια μας ἀστήμι καὶ χρυσάφι
 εἶναι τόσο γεμάτα, ποῦ εἶναι νὰ θαυμάσης.
 Καὶ τὸ πηγάδι εἶναι γεμάτο λάδι· καὶ γεμάτα
 ἀπὸ ἄρωμα εἶναι τὰ ῥογιά καὶ σῦκα ἢ στέγη·
 καὶ κάθε ξυδερὸ καὶ κάθε χύτρα, κάθε λίμπα
 ἔγινε χάλκινη· καὶ τὰ παληοπινάκια
 ποῦ ἦταν γιὰ φάρια μπορεῖς πιά νὰ τὰ ἰδῆς ἀσημένια·
 κι ἄξαφνα τὸ φανάρι μας ἔγινε ἑλεφαντένιο·
 καὶ παίζουνε χρυσᾶ νομίσματα ζυγὰ ἢ μονὰ
 οἱ ὑπερέτες· καὶ σφουγγίζουμε τὸν πισινό μας
 κάθε φορὰ ὄχι πιά μὲ λιθάρια μὰ μὲ φύλλα
 ἀπὸ τὰ σκόρδα ποῦ στὴν καλοπέρατῆ μας τρῶμε.
 Καὶ τώρα ὁ ἀφέντης μέσα πλούσια θυσιάζει
 γουρούνη καὶ κριάρι καὶ τραγὶ στεφανωμένος
 κ' ἐμένα μ' ἔβγαλε ὁ καπνὸς ἔξω· τί δὲ μπορούσα
 μέσα νὰ μείνω γιατί μ' ἔκαιγε στὰ μάτια.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἔλα, παιδί, ἀκολούθησέ με στὸ θεὸ
 νὰ πάμε.

ΚΑΡΙΩΝ

Ὦχώ, ποῖος εἶναι αὐτὸς ποῦ φτάνει ἐδῶ;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἄνθρωπος πρῶτα δυστυχῆς καὶ τώρα εὐτυχισμένος.

ΚΑΡΙΩΝ

Κάποιος, καθώς λογιάζω, ἀπὸ τοὺς τίμιους θᾶσαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ναί, μάλιστα.

ΚΑΡΙΩΝ

Τί θέλεις;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἔρχομαι γιὰ τὸν θεό·
γιατὶ μεγάλων ἀγαθῶν μοῦγινε αἰτία.

Ἐγὼ ἀρκετὴ ἀπὸ τὸν πατέρα μου περιουσία
ἔλαβα καὶ τοὺς φίλους μου ποῦ ἦταν σ' ἀνάγκη
βοηθοῦσα, τί γιὰ τὴ ζωὴ χρήσιμο αὐτὸ θαρροῦσα.

ΚΑΡΙΩΝ

Λοιπὸν τὰ χρήματά σου γλήγορα, θὰ τελειῶσαν.

ΔΙΚΑΙΟΣ

᾽Ω ναί, ἀκριβῶς.

ΚΑΡΙΩΝ

Λοιπὸν κατόπι δυστυχοῦσες;

ΔΙΚΑΙΟΣ

᾽Ω ναί, ἀκριβῶς. Κ' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς αὐτούς, ποῦ ὡς τώρα
εὐεργετοῦσα, στήν ἀνάγκη φίλους θὰ τοὺς ἔχω
ἀλήθεια βέβαιους, ἂν ποτὲ τοὺς χρειάζομαι.
Μὰ αὐτοὶ ἄλλαζαν δρόμο κ' ἔκαναν πῶς δὲ θαροῦσαν.

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ βέβαια θὰ σὲ περιπαῖζαν κιόλας.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ναί, ἀκριβῶς.

Γιατί ἀπ' τὰ χρειαζούμενά μου στερημένος
ἤμουν ἀφανισμένος. Ὅμως ὄχι τώρα.
Λοιπὸν γιὰ τοῦτα στὸν θεὸ ἐδῶ πέρα ἐγὼ
ἔρχομαι δίκαια τώρα νὰ προσευχηθῶ.

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ στοὺς θεοὺς τί θέλει τὸ παλῆρὸ αὐτὸ ροῦχο
ποῦ τοῦτο τὸ παιδάκι φέρνει ἐδῶ μαζί σου;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Τὸ φέρνω στὸ θεό· νὰ τοῦ τὸ ἀφιερῶσω.

ΚΑΡΙΩΝ

Μήπως μ' αὐτὸ ἐφωτίσθης στὰ μεγάλα τὰ μυστήρια;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ὅχι, μὰ χρόνια δεκατρία κρύωσα μαζί του.

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ τὰ ποδήματα;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Κι αὐτὰ μ' ἐμὲ ξεχειμωνιάσαν.

ΚΑΡΙΩΝ

Νὰ τὰ χαρίσης τάφερες κι αὐτά;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ναί, μὰ τὸ Δία.

ΚΑΡΙΩΝ

Χαριτωμένα στὸ θεὸ φέρνεις χαρίσματα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ὁχι ὁ κακόμοιρος ὁ δόλιος πῶς ἐγάθην,
ὁ τρεῖς φορὲς κακόμοιρος καὶ τέσσερες καὶ πέντε
καὶ δώδεκα φορὲς καὶ χίλιες, ὡχ ὠιμένα·

ΠΛΟΥΤΟΣ

πόσο μεγάλη μ' ἀκλουθάει κακοτυχία.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Φύλαγε, Ἀπόλλων καὶ θεοὶ ἀγαπημένοι,
τί κακὸ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τάχα ἔχει πάθη;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Δὲν εἶναι νὰ μὲ λυπηθῆς γιὰ τὰ παθήματά μου;
ποῦ ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἔχασα ὅλα τὰ χρήματά μου;
κ' εἶναι ὁ θεὸς αὐτὸς αἰτία, ποῦ τυφλὸς θὰ γίνῃ
πάλι ξανά, ἂν δὲν ἐχάθηκε ἡ δικαιοσύνη.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Σχεδὸν ἐγὼ γνωρίζω τὴν ὑπόθεσιν θαρρῶ.
Ἔρχεται κάποιος ἀπ' τοὺς κακοτυχισμένους
καὶ φαίνεται πῶς εἶναι ἀπ' τὴν κακὴ τὴ φάρα.

ΚΑΡΙΩΝ

Καλὰ ἔκανε λοιπὸν κ' ἐχάθη, μὰ τὸ Δία.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ποῦ; ποῦναι αὐτὸς ποῦ μόνος του ὅλους μας πλουσίους
ὑπόσχονταν πῶς ἤθελε μᾶς κάνῃ ἀμέσως,
ἂν ἤθελε τὰ μάτια του ἀποχτήσῃ πάλι ὡς πρῶτα;
μ' αὐτὸς καμπόσους πιὸ πολὺ τοὺς ἔχει καταστρέψῃ.

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ σὲ ποιὸν τῶκανε λοιπὸν αὐτό;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Σ' ἐμὲ τὸν ἴδιο.

ΚΑΡΙΩΝ

Εἶσαι λοιπὸν ἀπ' τοὺς κακοὺς κι ἀπὸ τοὺς κλέφτες;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Σ' ἐσᾶς τίποτε τίμιο δὲν ὑπάρχει, μὰ τὸ Δία,
κι ἀδύνατο ἐσεῖς νὰ μὴν ἔχετε τὰ χρήματά μου.

ΚΑΡΙΩΝ

᾽Ω Δῆμητρα, πόσο ξαγριωμένος μπῆκε μέσα
ὁ καταδότης. Φανερά μεγάλη πείναν ἔχει.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ἐσὺ δὲ θέλεις πάψη νὰ τρέχης στὰ δικαστήρια·
γιατὶ ἐκεῖ ἀπάνω στὸν τροχὸ βασανισμένος
πρέπει νὰ πῆς τίς πανουργίες ποῦ ἔχεις κἀνη.

ΚΑΡΙΩΝ

᾽Ω ποῦ κακὸ νὰ λάβῃς τέλος.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ναί, μὰ τὸ σωτήρα
τὸ Δία, τοῦτος ὁ θεὸς πολλὴν τιμὴν ἀξίζει!
ἀπ' ὅλους τοὺς Ἑλληνας, ἂν τοὺς καταδότες
κακὴν κακῶς τοὺς ξολοθρέψῃ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

᾽Ω συμφορά μου,
μὲ περιπαίζεις; μὴ καὶ σὺ στὴν κλειψιά πῆρες μέρος;
γιατὶ ἀπὸ ποῦ τὸ ροῦχο τοῦτο ἔχεις παρμένο;
κ' ἔχτῆς σ' εἶδα ποῦ ἓνα παληόρουχο φοροῦσες.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Δὲ σὲ φοβοῦμαι· γιατί αὐτὸ φορῶ τὸ δαχτυλίδι
ποῦ μὲ φυλάει, καὶ μιὰ δραχμὴ ἀπ' τὸν Εὐδαμο τὸ πῆρα¹.

1) Εἶχον δαχτυλίους εἰς τοὺς ὀποίους ἀπέδιδον προφυλακτικὰς ιδιότη-
τας ἀπὸ τὸ δῆγμα τῶν ὄψεων καὶ ἀπὸ τὰ κακὰ πνεύματα.

ΚΑΡΙΩΝ

Μὰ ἀπὸ τὸ δάγκωμα τοῦ συκοφάντη δὲ φυλάει.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Δὲν εἶναι αὐτὰ βρισιῆς μεγάλες ; περγελάτε.

Μὰ ἐδῶ τί κάνετε δὲν ἔχετε εἰπωμένο·

δὲν εἴστε γιὰ καλὸ ἐδῶ βέβαια μαζεμμένοι.

ΚΑΡΙΩΝ

Βέβαιος νᾶσαι, ὄχι γιὰ τὸ καλὸ σου, μὰ τὸ Δία.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Παίρνω ὄρκο πῶς ἀπ' τὰ δικὰ μου θὰ δειπνήστε.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἔτσι, γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἃς ἦταν μὲ τὸ μάρτυρά σου
κ' ἐπὺ νὰ σκάσης, μὰ χωρὶς καθόλου νὰ χορτάσης.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Τὸ ἀρνιέστε ; ἀλλά, ὦ βρωμεροί, βρίσκονται μέσα
κομμάτια ψάρια ἕνα σωρὸ καὶ κρέατα ψημένα.

ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ ὕ¹.

ΚΑΡΙΩΝ

Τί σοῦ μυρίζει, δύστυχε ;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Θὰ τοῦ μυρίζῃ κρῦο,

ποῦ ἕνα τόσο τριμμένο ροῦχον ἔχει φορεμένο.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Αὐτὸ ὑποφέρεται λοιπόν, ὦ Δία καὶ θεοί,

ἔτσι νὰ μὲ προσβάλλουν ; πῶς λυποῦμαι ὠιμένα,

1) Ἐπιφώνημα θαυμαστικόν τὸ ὁποῖον βγάζει ἀσφραϊνόμενος.

ποῦ δυστυχῶ ἐνῶ 'μαι τίμιος κι ἀγατῶ τὴν πόλη.

ΔΙΚΑΙΟΣ

'Εσύ 'σαι τίμιος κι ἀγαπᾶς τὴν πόλη;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

"Ὅσο κανένας..

ΔΙΚΑΙΟΣ

'Αλλὰ ἀποκρίσου μου σ' ὅ,τι θὰ σὲ ρωτήσω;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Τί;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Εἶσαι ζευγίτης;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Καὶ θαρρεῖς τόσο τρελλὸς πῶς εἶμαι;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Εἶσ' ἔμπορος;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ναί, προφασίζομαι καμμιά φορά¹.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Τί 'σαι λοιπόν; τέχνη καμμιά γνωρίζεις;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

"Ὅχι, μὰ τὸ Δία..

ΔΙΚΑΙΟΣ

Λοιπὸν πῶς ζοῦσες κι ἀπὸ ποῦ χωρὶς δουλειὰ καμμιά;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Γιὰ τὰ δημόσια πράγματα καὶ τὰ ἰδιωτικά

1) Τινὲς τῶν πολιτῶν, ὁπότεν ἐπρόκειτο περὶ εἰσφορῶν πρὸς τὴν πόλιν, διὰ τὰ ἐξαίρεθούν ἐπροφασίζοντο ὅτι ἦσαν ἔμποροι.

ΠΛΟΥΤΟΣ

ὄλα φροντίζω.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἐσύ ; καὶ τί ξέρεις ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Βουλευτῆς εἶμαι.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Λοιπὸν ἐσύ πῶς θὰ μποροῦσες τίμιος νᾶσαι, ὦ κλέφτη,
ποῦ γίνεσαι κακὸς γι' αὐτὸ ποῦ δὲ σ' ἐνδιαφέρουν ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ἦ γλαροπούλι φλύαρο, πῶς δὲ μὲνδιαφέρει
στὸν τόπο μου καλὸ νὰ κάνω ὅσο μπορῶ ;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Καλὸ ν' ἀνακατεύεσαι εἶναι καὶ νὰ φέρνης σκάνδαλα ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Τοὺς νόμους ὅποῦ βάλθηκαν κανένας νὰ φυλάη
καλὸ 'ναι, καὶ νὰ μὴν ἀφίνη ἄλλος νὰ τοὺς πατάη.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Μάταια λοιπὸν ἡ πόλη ἔχει διορίση
κριτὰς νὰ κυβερνοῦν ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Μὰ ποιὸς θὰ καταδίνη ;

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ὅποιος ἐπιθυμεῖ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Λοιπὸν ἐκεῖνος εἶμ' ἐγώ.

Ὡστε προστάτη της ἐμὲ ἡ πόλη πρέπει νάχη.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἄλλὰ προστάτη κατεργάρη βρῆκε, μὰ τὸ Δία.
Καὶ δὲν σ' ἀρέσει τίποτε ἐσὺ νὰ μὴν κάνης
καὶ νὰ ζῆς ἤσυχα ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Σὰν πρόβατο μοῦ λὲς νὰ ζήσω,
ἂν στὴ ζωὴ μου δὲ θάχω καμμιά φροντίδα.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Καὶ δὲ θάπαυες τὴ ζωὴν αὐτῆ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Οὔτε ἂν τὸν ἴδιο
τὸν Πλοῦτο μοῦ ἔδινες κι ὅλα τὰ μπάλσαμα τοῦ Βάττου ¹.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Βγάλε γοργὰ τὸ ροῦχο σου.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἐ σὺ, σ' ἐσὲ τὸ λέει.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Κατόπι ξυπολύσου.

ΚΑΡΙΩΝ

Ὅλα αὐτὰ σ' ἐσὲ τὰ λέει.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ἄλλ' ὅποιος ἀγαπᾷ ἀπὸ σᾶς ἐμπρὸς ἄς πλησιάσῃ
ἐδῶ σ' ἐμέ.

ΚΑΡΙΩΝ

Λοιπὸν ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ πλησιάσω.

1) Πολύτιμον φυτὸν τὸ σίλφιον φερόμενον εἰς τὴν Κυρηναϊκὴν, ὅπου ὁ Βάττος ἔκτισε τὴν Κυρήνην.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ἵμιμένα ὁ δύστυχος, μὲ γδύνουν μέρα μεσημέρι.

ΚΑΡΙΩΝ

Θέλεις νὰ τρῶς στὶς ξένες ὑποθέσεις μπερδεμμένος ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Βλέπεις τί κάνει; μάρτυρά μου ἐγὼ γι' αὐτὰ σὲ κράζω.

ΚΑΡΙΩΝ

Μὰ τῶβαλε στὰ πόδια αὐτός, ὁποῦ εἶχες μάρτυρά σου.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ἵμιμὲ μόνος ἀπόμεινα ;

ΚΑΡΙΩΝ

Τώρα φωνάζεις ;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Φωνάζω καὶ παραφωνάζω.

ΚΑΡΙΩΝ

Δός μου ἐσὺ τὸ ρούχο του,
κ' ἐγὼ στὸ συκοφάντη τὸ δικό μου θὰ φορέσω.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Καθόλου· γιατί ἀφιερώθηκε στὸν Πλούτο.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄλλὰ ποῦ ἀρμόζει πιὸ καλὰ αὐτὸ ν' ἀφιερωθῆ
παρὰ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κλέφτη καὶ τὸν κατεργάρη;
ὁ Πλούτος πρέπει μ' ἁμορφο ρούχο νὰ στολιστῆ.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Καὶ τί κανεὶς νὰ κάνη τὰ ποδήματά του; πές μου.

ΚΑΡΙΩΝ

Κι αὐτὰ στὸ μετωπὸ του εὐθύς μὲ συντομία

ὡσάν σ' ἀγριεληθὰ θέλει τοῦ τὰ καρφώσω¹.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Φεύγω γιατί καταλαβαίνω ἀδυνατώτερός σας
πολὺ πῶς εἶμαι· ὅμως ἂν βρῶ κανένα σύντροφό μου,
κι ἂν εἶναι ἀκόμα ἀπὸ συκιά², σήμερα ἐγὼ θὰ κάνω
αὐτὸν τὸ δυνατὸ θεὸ νὰ μοῦ τὸ ξεπληρώση,
γιατὶ ὀλοφάνερα, ἕνας ὄντας, τῆ δημοκρατία
μόνος του ρίχνει αὐτός, χωρὶς νὰ συμφωνῆ μαζί του
οὔτε ἡ βουλὴ τῶν πολιτῶν οὔτε καὶ ἡ ἐκκλησία.

ΔΙΚΑΙΟΣ

Καὶ τώρα ποῦ μὲ τάρματά μου εἶται ντυμένος³
τρέξε καὶ πήγαινε γλήγορα στὸ χαμάμι·
κ' ἐκεῖ σάν πρῶτος στὴ χορὸ στάσου πιά καὶ ζεστάσου
γιατὶ τῆ στάση αὐτὴ κι ὁ ἴδιος κάποτε κρατοῦσα⁴.

ΚΑΡΙΩΝ

'Αλλὰ ὁ λουτράρης ἔξω ἀπ' τὸ λουτρὸ θὰ τὸν πετάξῃ
ἀπὸ τ' ἀρχίδια πιάνοντάς τον· γιατί βλέποντάς τον
θὰ καταλάβῃ εὐθύς πῶς εἶναι κάλπικη μονέδα.
Μ' ἄς μποῦμ' ἐμεῖς στὸ θεὸ νὰ προσευχηθοῦμε.

ΓΡΗΘΑ

Τάχα, ὦ ἀγαπημένοι γέροι, εἴμαστε φτασμένοι

1) Εἰς τὸν κότινον καὶ εἰς ἄλλα δένδρα ἐν τοῖς ἱεροῖς προσήλουν τὰ ἀνά-
θήματα.

2) Τὸ ξύλον τῆς συκῆς εἶναι εὐθραυστον· ἐδῶ λέγει τὴν λέξιν καὶ διὰ
νὰ ὑπονοήσῃ τὸν συκοφάντην.

3) Μὲ τὰ φορέματα τῆς πτωχείας.

4) Εἰς τοὺς λουτρῶνας ἐμαρצעύοντο πολλοὶ πτωχοὶ τὸν χειμῶνα καὶ
ἐθερμαίνοντο.

ἀληθινὰ στὸ σπίτι τούτου τοῦ θεοῦ τοῦ νέου,
ἢ ἔχουμε στὸ δρόμο μας ὀλότελα λαθέψῃ;

ΧΟΡΟΣ

Μὰ μάθε πῶς μπροστὰ στὶς θύρες του τις ἴδιες εἶσαι,
ὦ κοπελλούλα μου· ῥωτᾶς σὰν κόρη στὸν καιρὸ σου.

ΓΡΗΑ

Λοιπὸν ἐγὼ ἀπ' τοὺς μέσα κάποιον ἄς καλέσω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὴν κράξῃς, γιατί νὰ ποῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω βγῆ.
Μὰ πές μου γλήγορα γιὰ ποιὸ σκοπὸν ἔχεις ἐρθῆ;

ΓΡΗΑ

Ἔχω σκληρὰ κι ἀφάνταστα πάθῃ, ὦ ἀγαπημένε,
ἀφότου αὐτὸς ὁ θεὸς ἄρχισε νὰ βλέπῃ·
ἔκανε κακοζώητη νᾶναι ἡ ζωὴ μου.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γιατί; μήπως κ' ἐσύ 'σαι τάχα καταδότρα
μέσ' στὶς γυναῖκες;

ΓΡΗΑ

Ὅχι, μὰ τὸ Δία, ἐγὼ δὲν εἶμαι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ δὲ σοῦ ἔλαχε ποτὲ κριτῆς νὰ γίνῃς;

ΓΡΗΑ

Περιγελαῖς; μὰ ἐμὲ φαγούρα μὲ κρατεῖ τὴ δόλια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Σύντομα τὴ φαγούρα σου λοιπὸν δὲ θὰ μᾶς πῆς;

ΓΡΗΑ

Λοιπὸν ἄκουε. Ἔνα παλληκαράκι ἀγαπημένο

εἶχα, φτωχούλικο εἶναι ἀλήθεια, ὅμως ἀλλοιῶς ὠραῖο
 γλυκὸ καὶ τίμιον· γιατί ὅ,τι ἤθελα ἐγὼ τοῦ ζητήση
 ὅλα μου τάκανε μὲ πρέπιον καὶ μ' ὠραῖον τρόπο.
 Κ' ἐγὼ σ' ἐκεῖνον ἔδυνα πάλι ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ τί περισσότερο κάθε φορά ἀπὸ 'σέ ζητοῦσε ;

ΓΡΗΑ

"Ὅχι πολλά· γιατί ἀσυνείθιστα ἀπὸ 'μὲ ντρεπόταν·
 μὰ χρήματα ἕως εἴκοσι δραχμῆς θάχε ζητήση
 γιὰ φόρεμα, κι ἄλλες ὀχτῶ ποδήματα νὰ πάρη·
 καὶ ζήτησε καὶ γιὰ τὶς ἀδερφές του ν' ἀγοράση
 πουκαμισάκια καὶ τῆς μάνας του ἕνα ρουχαλάκι·
 καὶ θὰ ἐχρειάστη καὶ σιτάρι τέσσερους μεδίμνους.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

'Αλήθεια αὐτά, μὰ τὸν 'Απόλλωνα, πολλὰ δὲν εἶναι,
 ἀλλὰ εἶναι βέβαια φανερὸ πῶς σέ ντρεπώταν.

ΓΡΗΑ

Κι αὐτὰ ἀπὸ φιλοκερδοσύνη του δὲν τὰ ζητοῦσε,
 μουλεγε, μὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη του σ' ἐμένα,
 γιὰ νὰ φορῆ τὸ ρούχο μου νὰ μὲ θυμᾶται.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Λὲς γι' ἄνθρωπο ποῦ σὲ βαθμὸ ἀσυνείθιστο σ' ἀγάπα.

ΓΡΗΑ

'Αλλὰ τὸν ἴδιο νοῦ δὲν ἔχει τώρα ὁ συχαμένος,
 ἀλλὰ πολὺ πάρα πολὺ εἶναι ἀλλαγμένος.

Γιατί ἐγὼ τὸ ζυμαρικὸν αὐτὸ τοῦ ἔχω σταλμένο
 καὶ τᾶλλα τὰ γλυκίσματα ὁποῦναι στὴν πινάκα
 καὶ μυστικά τοῦ μήνυσα πῶς θάρχομουν τὸ βράδυ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κι αὐτός, πές μου, τί σοῦ ἔκανε ;

ΓΡΗΑ

Μοῦ τᾶστειλε ξανά
πίσω κι αὐτὸν τὸν τραχανὰ μαζί, γιὰ νὰ μὴν πάω
ἐκεῖ ποτέ μου πιά, καὶ διώχνοντάς τα μοῦ εἶπε ἀκόμα
πῶς «μιά φορὰ ἦταν ἰσχυροὶ οἱ Μιλήσιοι».

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Εἶναι φανερὸ πῶς δὲν εἶχεν ἄθλιους τρόπους.
Σὰν πλούτησε μὲ τίς φακὲς πιά δὲν εὐχαριστιέται·
πρωτύτερα ὅμως ἀπ' τὴ φτώχεια κάθε τι μασοῦσε.

ΓΡΗΑ

Μὰ πρῶτα, μὰ τὸν Ἔρωτα καὶ μὰ τὴν Ἀφροδίτη,
ὀλημερίς πάντα μπροστὰ στὴν πόρτά μου γυρνοῦσε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γιὰ νὰ σοῦ πάρη τίποτε ;

ΓΡΗΑ

Ἦχι, μὰ τὴ φωνή μου·
μόνο ν' ἀκούση, μὰ τὸ Δία, ἐπιθυμοῦσε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ περσότερο ἔρχονταν γιὰ νὰ σοῦ πάρη.

ΓΡΗΑ

Καί, μὰ τὸ Δία, ἂν ἤθελε μὲ νοιώση νὰ λυποῦμαι
χαϊδευτικά ὅλο πάπια του καὶ χήνα του μ' ἐκάλει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κατόπι γιὰ ποδήματα ἴσως θὰ σοῦ ζητοῦσε.

ΓΡΗΑ

Καὶ στὰ μυστήρια τὰ μεγάλα ποῦ ἤμουνα στ' ἀμάξι
 ὅταν ἕνας μὲ κύτταξε μ' ἔδερνεν ὅλη μέρα·
 τόσο πολὺ ζηλιάρικο ἦταν τὸ παλληκαράκι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μονάρχος καθὼς φαίνεται τοῦ ἄρζεξε νὰ σὲ τρώῃ.

ΓΡΗΑ

Καὶ μοῦ ἔλεγε πανεύμορφα πῶς εἶχα χέρια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τὸν καιρὸ ποῦ εἴκοσι δραχμὲς ἠθέλωνε τοῦ δώσῃ.

ΓΡΗΑ

Καὶ μοῦ ἔλεγε, ἀπὸ τὸ κορμί μου πνέει γλυκειά εὐωδία.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

* Ἄν εἶχες πιῆ Θεσίτικο, εὐλογα μὰ τὸ Δία.

ΓΡΗΑ

Καὶ τρυφερὴ ματιὰ πῶς εἶχα καὶ χαριτωμένη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

* Ἀνόητος ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν, μὰ νὰ τρώῃ
 τὸ εἰσόδημα ἤξερε τῆς γραίας ποῦ καυλομανοῦσε.

ΓΡΗΑ

Αὐτὰ λοιπὸν σωστὰ ὁ θεός, ἀγαπητέ, δὲν κάνει
 ποῦ λέει πῶς πάντοτε τοὺς ἀδικούμενους βοηθάει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ τί λοιπὸν θέλεις νὰ κάνῃ; πὲς καὶ θὰ τὸ κάνῃ.

ΓΡΗΑ

Νὰ ἐξαναγκάσῃ δίκαιον εἶναι, μὰ τὸ Δία,
 αὐτὸν ποῦ ἐγὼ εὐεργέτησα νὰ μ' ἀντευεργετήσῃ·

ἄλλοιῶς καμμιά εὐτυχία νάχη δὲν ἀξίζει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὰ κάθε νύχτα δὲ σὲ πλήρωνε ὅσα δανειζόταν ;

ΓΡΗΑ

Ἄλλὰ ἔλεγε πῶς ζωντανή ποτὲ δὲ θά μ' ἀφήση.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Πολὺ σωστά· τώρα πιά ζωντανή δὲ σὲ νομίζει.

ΓΡΗΑ

Γιατί ἀπ' τὸν πόνο ὀλότελα ἔχω λυώση, ἀγαπημένε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ὅχι, μὰ ἔχεις σαπίση ὀλότελα, ὡς ἐγὼ λογιάζω.

ΓΡΗΑ

Θὰ μποροῦστες ἀπὸ δαχτυλίδι νὰ μὲ περάσης.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄν τύχαινε τὸ δαχτυλίδι νᾶναι κοσκινόγυρος.

ΓΡΗΑ

Μὰ νάτο, ποῦ ἔρχεται σ' ἐμᾶς αὐτὸ τὸ ἀγόρι,
ποῦ ἐγὼ κατηγοράω ἐδῶ ἀπὸ τόσην ὥρα·
καὶ φαίνεται πῶς βρίσκεται σὲ χαροκόπι.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Φαίνεται· γιατί περπατεῖ μὲ στέφανα καὶ δᾶδες.

ΝΕΟΣ

Σὲ χαιρετῶ.

ΓΡΗΑ

Τί λέει ;

ΝΕΟΣ

Παληά μου φιλενάδα.

Γρήγορα μὰ τὸν οὐρανὸν ἔχεις ἀσπρίση.

ΓΡΗΑ

ὦ πῶς μὲ βρίζει τὴ δυστυχισμένη.

ΝΕΟΣ

Ἄπο πολὺ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ.

ΓΡΗΑ

Πόσο πολὺ, ταλαίπωρε· δὲν ἤσουν χτῆς σ' ἐμένα;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Τὸ ἀνάποδο λοιπὸν σ' αὐτὸν συνέβη ἀπὸ τοὺς ἄλλους·
γιατὶ μεθώντας πιὸ καλὰ, καθὼς φαίνεται, βλέπει.

ΓΡΗΑ

Ὅχι, μὰ πάντα ἀδιάντροπος εἶναι στὸ φέρσιμό του.

ΝΕΟΣ

Θαλασσοποσειδόνα μου κ' ἐσεῖς θεοὶ ἀρχαῖοι!
πόσε; αὐτὴ ζαροματιῆς ἔχει στὸ πρόσωπό της.

ΓΡΗΑ

Ἄ ἄ.

Κοντά μου τὸ δαδὶ μὴν πλησιάζεις.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καλὰ λέει·

γιατὶ μιὰ σπιθα μόνον ἀπάνω της ἂν πέσει,
σὰν τὸ παλῆ ξερόκλαδο τῆς θύρας θὰ κορώση.

ΝΕΟΣ

Θέλεις μ' ἐμὲ λίγο νὰ παίξεις;

ΓΡΗΑ

Ποῦ δυστυχισμένε;

ΝΕΟΣ

Ἐδῶ, καρύδια παίρνοντας.

ΓΡΗΑ

Και τί παιχνίδι;

ΝΕΟΣ

Νά, πόσα δόντια ἔχεις νά βρῶ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ κ' ἐγὼ μπορῶ
νά καταλάβω πόσα· τρία ἢ τέσσερα ἴσως ἔχει.

ΝΕΟΣ

Πλήρωσε· γιατί μιὰ δοντούρα μονάχα τῆς μένει.

ΓΡΗΑ

ὦ ἄνθρωπε ἄθλιε πολὺ, θαρρῶ πῶς ἐτρελλάθης
τοῦ μπρὸς σὲ τόσοὺς ἄντρες μ' ἔκανες παιχνίδι.

ΝΕΟΣ

Ἄλλὰ θὰ σ' ὠφελοῦσε ἂν ἔπαιζες μὲ τόσοὺς ἄντρες.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄ ὄχι, γιατί τώρα εἶναι καλὰ συγυρισμένη,
μὰ στὸ παιχνίδι τὸ φκιασίδι τοῦτο θὰ τῆς πέση
καὶ φανερά θὰ ἰδῆς τίς ζάρες ἀπ' τὸ πρόσωπό της.

ΓΡΗΑ

Θαρρῶ γέροντας ἄνθρωπος δὲν εἶσαι στὰ καλά σου.

ΝΕΟΣ

Θὰ σὲ πειράζῃ βέβαια καὶ θὰ πιάνῃ τὰ βυζιά σου
θαρρώντας πῶς ἐγὼ δὲν τὸν καταλαβαίνω.

ΓΡΗΑ

Ὅχι καθόλου, μὰ τὴν Ἀφροδίτη, ὦ συχαμένε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὰ τὴν Ἑκάτην, ὄχι βέβαια· θάμουνα τρελλός.
Ἄλλὰ σοῦ ἀπαγορεύω, ὦ νέε, αὐτὴ τὴν κοπελλούλα
νὰ τὴ μισῆς.

ΝΕΟΣ

Μὰ ἐγὼ τὴν ὑπεραγαπῶ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ μ' ὄλα αὐτὰ κατηγορίες λέει γιὰ σέ.

ΝΕΟΣ

Τί λέει;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Λέει πῶς τὴν ἔβρισες καὶ πῶς τῆς ἔχεις παραγγείλη
πῶς «μιά φορά ἦταν ἰσχυροὶ οἱ Μιλῆσιοι».

ΝΕΟΣ

Ἐγὼ γι' αὐτὴν μ' ἐσέ δὲ θὰ μαλώσω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ γιατί;

ΝΕΟΣ

Τὴν ἡλικία σου ντρέπομαι, ἀλλοιῶς ποτέ μου σ' ἄλλον
αὐτὸ νὰ κάνη δὲ θὰ τοῦ τὸ συγχωροῦσα·
μὰ τώρα τράβα μὲ χαρὰ σου παίρνοντας τὴν κόρη.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Κατάλαβα τὸ νόημά σου· πιά δὲ θέλει ἴσως

νά πᾶς μαζί της.

ΓΡΗΑ

Ἄλλὰ ποιὸς θὰ τὸν ἀφήσῃ;

ΝΕΟΣ

Ποτέ μου ἐγὼ μαζί μ' ἐσέ δὲν ἤθελα συντύχη,
ποῦ σ' ἔχουν καβαλήσῃ δεκατρεῖς χιλιάδες χρόνια ¹.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ ὅμως, ἀφοῦ τὸ κρασί σου ἄρεσε νά τὸ πίνης,
πρέπει μαζί νά πιῆς ὁ ἴδιος καὶ τὸ καταπάτι.

ΝΕΟΣ

Ἄλλὰ τὸ καταπάτι εἶναι παλῆθ' καὶ χαλασμένο.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἄλλὰ τὸ στραγγοσάκκουλο ² ὅλα θὰ τὰ διορθώσῃ.

ΝΕΟΣ

Μὰ ἄς μποῦμε μέσα· γιατί στὸ θεὸ θέλω νά πάω
αὐτά γ' ἀφιερῶσω τὰ στεφάνια ποῦ κρατάω.

ΓΡΗΑ

Κ' ἐγὼ σ' αὐτὸν ἐπιθυμῶ κάτι νά τοῦ μιλήσω.

ΝΕΟΣ

Ἐγὼ λοιπὸν δὲ μπαίνω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Θάρρος, ἔμπα, μὴ φοβᾶσαι·

1) Παρὰ προσδοκίαν εἶπε χρόνια ἀντὶ ἄνδρες.

2) Λέγει τὸ διωλιστήριον δι' οὐ ἀπεστράγγιζον τὴν ἰλὺν τοῦ οἴνου καὶ τὸ
ἄποϊον ἦτο σάκκινον, ἐκ τούτου δὲ ὑπονοεῖ τὴν χρηματοσακκούλαν τῆς γραίας.

δὲ θὰ ριχτῆ γὰ σὲ βιάση.

ΝΕΟΣ

Ἄλήθεια, καλὰ λές·
γιατὶ ἀρκετὸν καιρὸ προτῆτερα τὴν καβαλλοῦσα.

ΓΡΗΑ

Τράβα μπροστά· κ' ἐγὼ ξοπίσω σου θὰ μᾶ κατόπι..

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μὲ πόση δύναμη ἢ γρηά, ὦ Δία βασιλέα,
σὰ στρεῖδι ἀπάνω στὸ παιδί σφιχτὰ κολλάει.

ΚΑΡΙΩΝ

Ποῖος εἶναι ποῦ χτυπᾶ τὴ θύρα ; τί ἔταν τοῦτο ;
κανεῖς, ὡς φαίνεται. Λοιπὸν χωρὶς αἰτία
ἢ θύρα ξεφωνεῖ καὶ τρίζει ;

ΕΡΜΗΣ

Ἔ σὲ σένα λέω.

Καρίωνα, περίμενε.

ΚΑΡΙΩΝ

Γιὰ πές μου, βλάμη,
ἐσύ τὴ θύρα τόσο δυνατὰ χτυποῦσες ;

ΕΡΜΗΣ

Ναί, μὰ τὸ Δία, καὶ περσότερο θὰ τὴ χτυποῦσα·
μὰ πρόφτασες καὶ μοῦ ἀνοιξες. Ἄλλὰ τὸν κύριό σου
τρέξε καὶ κράξε γλήγορα κ' ἔπειτα τὴ γυναῖκα
καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τοὺς δούλους, κ' ἔπειτα τὸ σκύλλσ,
κατόπι ἐσὲ καὶ τὸ γουρούνι.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄλλὰ πές μου, τί ἔναι;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ Δίας, ἄθλιε, σ' ἓνα ἀγγεῖό, ὅλους σας θέλει ἀντάμα
νὰ σᾶς ἀνακατώση καὶ στὸ γκρεμὸ νὰ σᾶς ρίξη.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἡ γλῶσσα δὲν τοῦ κόβονταν τοῦ κήρυκα αὐτουνοῦ;
Ἄλλὰ γιατί λοιπὸν αὐτὰ θέλει νὰ μᾶς τὰ κάνη;

ΕΡΜΗΣ

Γιατὶ τὰ πιὸ τρομερὰ πράγματα ἔχετε πραγμένα.
Ἄπ' τὸν καιρὸ τοῦ ὁ Πλοῦτος ἄρχισε νὰ βλέπη
κανεὶς οὔτε λιβάνι οὔτε βάγια οὔτε λαλαγγίτες
οὔτε θυσία οὔτ' ἄλλο τίποτε προσφέρει πλέον
σ' ἐμᾶς τοὺς θεούς.

ΚΑΡΙΩΝ

Κι οὔτε θὰ προσφέρη, μὰ τὸ Δία·
γιατὶ τότες καμμία γιὰ μᾶς δὲν παίρνετε φροντίδα.

ΕΡΜΗΣ

Κι ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους θεούς καθόλου δὲ μὲ μέλει·
μὰ ἐγὼ ὀλότελα χάθηκα.

ΚΑΡΙΩΝ

Φρόνιμα συλλογιέσαι.

ΕΡΜΗΣ

Γιατὶ ἀπ' τις ταβερνιάρισσες πρωτῆτερα εἶχα
κάθε ἀγαθὸ πρῶι πρῶι, μουστόπιττα καὶ μέλι
καὶ σῦκα κι ὅσα εἶναι πρεπούμενο ὁ Ἑρμῆς νὰ τρώη·

μὰ πεινασμένοις τῶρα ἀνάσκελα εἶμαι ξαπλωμένοις.

ΚΑΡΙΩΝ

Καλὰ δὲν τὰ παθαίνεις, ἔποῦ ἐνῶ τόσα καλὰ
εἶχες, τοὺς ζήμιωνες καμμιὰ φορὰ ;

ΕΡΜΗΣ

Ἄλλοι σ' ἐμένα,

ἄλλοι καὶ στὸ ζυμαρικὸ τὸ ζυμωμένο
κάθε τετάρτη τοῦ μηνός ¹.

ΚΑΡΙΩΝ

Αὐτὸν ἐπιθυμεῖς

ἔποῦ δὲν εἶναι ἐδῶ καὶ στὰ χαμένα τὸν καλεῖς.

ΕΡΜΗΣ

Ἄλλοι, ποῦναι καὶ τὰ μεριά τοῦ κάποτε μασοῦσα ;

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄφοῦ ἔχεις ὄρεξη πῆδα καὶ σβούριζε ἐδῶ πέρα ².

ΕΡΜΗΣ

* Ἄντερα ποῦ ἔτρωγα ζεστά.

ΚΑΡΙΩΝ

Μὰ τῶρα τ' ἄντερα σου
φαίνεται κάποιος πόνος τὰ στριφογυρίζει.

1) Κάθε τετάρτην ἐκάστου μηνός προσέφερον θυσίας εἰς τὸν Ἑρμῆν.

2) Ἡ λέξις τοῦ κειμένου εἶναι ἀσκέλιζε ἀπὸ τὰ Ἄσκέλια, ἑορτὴν τοῦ Διονύσου καθ' ἣν διαφυσσῶντες καὶ ὀγκοῦντες ἀσκὸν ἐπήθων ἐπ' αὐτοῦ μὲ ἓνα πόδα ὅστις κατώρθωνε γὰ σταθῆ ἐκέριζε τὸν ἀσκὸν πλήρη οἴνου. Εἰς ὄλους αὐτοὺς τοὺς στίχους τοῦ κειμένου ὑπάρχουν λογοπαίγνια ἀνανταπόδοτα.

ΕΡΜΗΣ

Ἄχ ποτῆρι μου μὲ δυνατὸ κρασί γεμάτο.

ΚΑΡΙΩΝ

Σὰν πιῆς κι αὐτὴ μου ποῦ ἄφησα νὰ λὲς δὲ θὰ τελειώσης.

ΕΡΜΗΣ

Τάχα μπορεῖς τὸ φίλο σου σὲ κάτι νὰ ὠφελήσης :

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄν τίποτε χρειάζεσαι ποῦ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω.

ΕΡΜΗΣ

Κανένα καλοχωνεμένο ἂν μοῦ εὔρισκας ψωμί
θᾶταν καλὰ κ' ἓνα γενναῖο κομμάτι κρέας
ἀπ' ὅσα μέσα κάνετε θυσία νὰ μοῦ φέρης.

ΚΑΡΙΩΝ

Μὰ δὲν ἀφίνουν τίποτε ἀπ' αὐτὰ ἔξω νὰ βγῆ.

ΕΡΜΗΣ

Ὅμως ὅταν κανένα ἀγγεῖο τοῦ ἀφεντικοῦ σου
ἐκλεφτες ἐγὼ σ' ἔκανα πάντα νὰ τοὺς ξεφεύγης.

ΚΑΡΙΩΝ

Μὰ γιὰ νὰ τὸ μοιράζεσαι μαζί μου, ὦ κλέφτη.
Γιατὶ ψωμί σοῦ ἐρχόταν καλοζυμωμένο.

ΕΡΜΗΣ

Κ' ἔπειτα ὁ ἴδιος πάλι μοῦ τὸ καταλυοῦσες.

ΚΑΡΙΩΝ

Γιατὶ ἀπὸ τίς χτυπιὲς ἴδιο δὲν ἔπαιρνες μεράδι,

ὅταν ἐγὼ θὰ πιάνομουν σὲ καμμία πανουργία.

ΕΡΜΗΣ

Περὴφανος νὰ μὴ σταθῆς ἂν πλούσιος ἔχεις γίνη,
μὰ δέξου με γιὰ τοὺς θεοὺς μ' ἐσὲ νὰ κατοικήσω.

ΚΑΡΙΩΝ

Κατόπι τοὺς θεοὺς ἀφίνοντας ἐδῶ θὰ μείνης ;

ΕΡΜΗΣ

Γιατὶ πολὺ καλλίτερα εἶναι ἐδῶ τὰ πράγματά σας.

ΚΑΡΙΩΝ

Καὶ τί ; καλὸ 'ναι ἀπ' τοὺς θεοὺς νομίζεις νὰ τὸ σκάσης ;

ΕΡΜΗΣ

Πατρίδα κάθε τόπος εἶναι ποῦ εὐτυχεῖ κανένας.

ΚΑΡΙΩΝ

Κι ὄντας ἐδῶ λοιπὸν σὲ τί ἐμαῶς θὰ μάς ὠφελοῦστες ;

ΕΡΜΗΣ

'Εδῶ γιὰ πανουργιὰς νὰ μ' ἔχετε κοντὰ στὴ θύρα.

ΚΑΡΙΩΝ

Γιὰ πανουργιὰς ; ἀλλὰ καμμία γιὰ πανουργιὰς ἀνάγκη
δὲν ἔχουμε.

ΕΡΜΗΣ

Λοιπὸν νὰ μ' ἔχετε στὸ ἐμπόριό σας
μεσίτην.

ΚΑΡΙΩΝ

'Αλλὰ πλούσιοι εἴμαστε· λοιπὸν ποιά ἀνάγκη
νὰ θρέψουμε μεσίτη Ἑρμῆ γιὰ ἐμποροπονηρίες ;

ΕΡΜΗΣ

Λοιπὸν νὰ μ' ἔχετε βοηθό σας γιὰ τὶς δολεράδες.

ΚΑΡΙΩΝ

Γιὰ τὶς δολεράδες; καθόλου, γιατί δολεράδες
τώρα δὲ μᾶς χρειάζονται, μὰ ἀπονήρευτοι τρόποι.

ΕΡΜΗΣ

Ἄλλὰ γιὰ τὸ καλὸ λοιπὸν νὰ μ' ἔχετε ὁδηγό σας.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄλλὰ πιά βλέπει ὁ Πλούτος· ὥστε δὲ θὰ χρειαστοῦμε
καθόλου πλέον ὁδηγό.

ΕΙΡΜΗΣ

Λοιπὸν γιὰ τοὺς ἀγῶνες
νὰ μ' ἔχετε νὰ ἐπιστατεύω. Πλέον τί θὰ πῆς;
Γιατί στὸν Πλούτο ὠραία πάει αὐτό, νὰ κἀνη ἀγῶνες
γιὰ χόρεμα, γιὰ πάλαιμα, γιὰ τρέξιμο καὶ γι' ἄλλα.

ΚΑΡΙΩΝ

Ἄ τί καλὸ νᾶχη κανεὶς πολλὰς ὀνομασίες·
νὰ, ποῦ ἤρε αὐτὸς τὴν πορεψούλα του ἔτσι στὸν ἑαυτὸ του.
Μάταια δὲν τρέχουν ὅλοι ὅσοι δικάζουν κάθε μέρα,
νὰ γράφονται μὲ πολλὰ ὀνόματα γιὰ νὰ τοὺς πέφτη
συχνότερα στὰ δικαστήρια ὁ κλῆρος νὰ δικάζουν.

ΕΡΜΗΣ

Νὰ μᾶν λοιπὸν γι' αὐτό;

ΚΑΡΙΩΝ

Ἐμπα καὶ στὸ πηγάδι σύρε
νὰ πλύνῃς τὶς κοιλιές γιὰ νὰ φανῆς εὐθύς πῶς εἶσαι
σ' ἔργο βαλμένος καὶ πῶς ἔχεις προθυμία.

ΙΕΡΕΥΣ

Ποὺς μπορεῖ βέβαια νὰ μοῦ πῆ ποῦ βρίσκεται ὁ Χρεμύλος.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ τί, καλότυχε, συμβαίνει;

ΙΕΡΕΥΣ

Τί ἄλλο ἀπὸ κακό;

Γιατὶ ἀφότου ἄρχισε αὐτὸς ὁ θεὸς νὰ βλέπη
ἀπὸ τὴν πείνα χάθηκα· γιατί νὰ φάω δὲν ἔχω,
κ' ἐνώ τοῦ Δία τοῦ σωτήρα εἶμαι ἱερέας.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία πές, γιὰ τῶν θεῶν τὴ χάρη;

ΙΕΡΕΥΣ

Κανεὶς δὲ θέλει πιά νὰ θυσιάζῃ.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Γιὰ ποιὸ λόγο;

ΙΕΡΕΥΣ

Γιατ' εἶναι πλούσιοι ὅλοι. Μὰ ὅταν τίποτε δὲν εἶχαν,
ὁ ἔμπορος σὰν γύριζε καλὸ ἀπὸ τὸ ταξίδι
θυσίαζε σφαχτό, κι αὐτὸς ὅπου ἤθελε ξεφύγη
στὸ δικαστήριο καταδίκη, κι αὐτὸς ποῦ στὸ σπίτι
γιόρταζε καὶ τὸν ἱερέα ἐμένα προσκαλοῦσε.
Μὰ τώρα πιά κανένας τίποτε δὲ θυσιάζει
καθόλου κι οὔτε μπαίνει στὸ ναὸ κανεὶς παρὰ
ὅσες χιλιάδες μπαίνουν τὴν ἀνάγκην τους νὰ κάνουν.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Λοιπὸν ἐστὺ ἀπ' αὐτὰ δὲν παίρνεις ὅσα εἶναι συνήθεια ;

ΙΕΡΕΥΣ

Θάρῳ λοιπὸν τὸ Δία τὸ σωτήρα στὸ καλό του
κ' ἐγὼ θ' ἀφήσω καὶ θάρῳ μ' ἐσᾶς ἐδῶ νὰ μείνω.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Θάρρος· ὅλα θὰ πᾶν καλά, ἂν ὁ θεὸς τὸ θέλῃ.
Γιατὶ σ' ἐμᾶς φταμένος εἶναι ὁ Δίας ὁ σωτήρας
ἐδῶ μονάχος του.

ΙΕΡΕΥΣ

Λοιπὸν ὅλα καλά εἶναι τότε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Περίμενε λοιπὸν κ' εὐθύς τὸν Πλοῦτο τώρα ἀμέσως,
θὰ στήσουμε στὸ μέρος ποῦ πρωτῆτερα στεκόταν
πίσω ἀπ' τῆς Ἀθηναῶν τὴν ἐκκλησιά ποῦ φύλαε πάντα.
'Ἄλλ' ἄς μᾶς φέρῃ ἐδῶ κανεὶς λαμπάδες ἀναμμένες
νὰ τίς κρατᾶς καὶ μπρὸς ἀπ' τὸ θεὸ ἐστὺ νὰ βαδίζῃς.

ΙΕΡΕΥΣ

Αὐτὰ νὰ γίνουν πρέπει.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἔνας τὸν Πλοῦτο ἔξω ἄς καλέση-

ΓΡΗΑ

Κ' ἐγὼ τί νὰ κάνω ;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Ἐστὺ τὰ τσουκάλια νὰ κρατᾶς

ὅπου γιὰ τιμὴ τοῦ θεοῦ θὰ βάλλομε νὰ βράσουν,
 στὴν κεφαλὴ σου μεγαλόπρεπα νὰ τὰ σηκώνῃς·
 κ' ἤρθες καὶ ἡ ἴδια μὲ πολὺχρωμα ντυμένη ροῦχα.

ΓΡΗΑ

Κ' ἡ χάρη ποῦ ἤρθα νὰ ζητήσω;

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

“(ἴλα θὰ σοῦ γίνουν·
 γιατί σ' ἐσὲ θάρθῃ τὸ βράδυ τὸ παλληκαράκι.

ΓΡΗΑ

Μά, μὰ τὸ Δία, ἀνίσως λοιπὸν ἐσύ μοῦ ἐγγυᾶσαι
 ὅπως σ' ἐμέ θάρθῃ τὸ βράδυ, φέρνω τὰ τσουκάλια.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ

Μ' αὐτὲς τ' ἀνάποδα παθαίνουν ἀπ' τις ἄλλες χύτρες·
 γιατί στὶς ἄλλες χύτρες στέκει ὁ ἀφρὸς ποῦ ἀσπρίζει ἀπάνω,
 μὰ ἐδῶ ἀποκάτω τὰ μαλλιά τῆς γραίας ἀσπρουλιάζουν.

ΧΟΡΟΣ

Λοιπὸν κ' ἐμεῖς δὲν πρέπει πιά ν' ἀργοποροῦμε,
 ἀλλὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ πρέπει νὰ πᾶμε,
 γιατί ἀπὸ πίσω τραγουδώντας, πρέπει ν' ἀκλουθοῦμε.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Κοριολάνος (Σαίξπηρ) δράμα δρ. 2.—	Κωμωδία (Λάσκαρη) σειρά δειν δρ. 1.—
Γέρο-Μαυτὲν (Κοομών-Γκρανζέ) 1.20	Λοκαντιέρα (Γκολδόνη) κωμωδία 1.40
Γόσκα (Σαρδού) δράμα, πράξ. 4 1.—	Δὸν Κιχώτης, ἰλαροτραγωδία 1.40
Βρυκόλακες (Ίψεν) δράμα, πρ. 3 1.—	Μπάριμπα-Δινάρδος (Κόκκου) 1.—
Λάρα τοῦ Γέρο-Νικόλα (Κόκκου) 0.80	Στοιχεῖ (Καλδερόν) δράμα 1.—
Μακαρίτης Τουπιγιέλ (Μπιουόν) 1.—	Ἴππὸται τῆς Ὀμίχλης, δράμα 1.40
Τιμὴ (Σούδερμαν) δράμα, πρ. 3 1.20	Ἀγαθόπουλος ὁ Σηροχωρίτης 0.80
Πατρίς (Σαρδού) δράμα, πράξ. 5 1.20	Γιὰ τὴν τιμὴ (Χοστοφαισίτη) 1.—
Καραντίνα (Ν. Λάσκαρη) κωμ. 1.20	Νικηφόρος Φωκᾶς (Π. Ζάννου) 1.20
Δύο Ὀρφαναὶ (Δ' Ἐννεσὺ) δράμα 1.20	Χῆρα (Μεϊλάκ-Ἀλεβ) κωμωδία 1.—
Κωμωδία μονόπρ. (Ν. Λάσκαρη) 1.20	Μπαλόνι (Δαυλεῦ-Φέν) κωμωδ. 1.20
Ἀλάδης τῆς Θαλαμᾶς (Καλδερόν) 1.—	Ταρτούφος (Μολιέρου) κωμωδία 1.20
Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας 1.20	Πικ-Νικ (Ν. Λάσκαρη-Γ. Πάπ) κ. 1.20
Νὰ τὸ λέμε ; (Δαμπίς) κωμωδία 1.—	Πολιτικὸς ἀνεμόμυλος (Γκοντινὴ) 0.60
Μονόλογος (Καλαποδάκη-Λάσκαρη) 0.80	Γένος καὶ καρδιά (Π. Ζάννου) 0.80
Δύο Λοχαῖ (Δοβιγνὴ) δράμα 1.20	Ἰωσίας ὁ ἀκτοφύλαξ, δράμα 1.20
Στιρίγγα (Ν. Ἀντωνοπούλου) 0.80	Γουλιέλμο: ὁ ἀχθοφόρος, δράμα 1.20
Ἄτιμοι (Ροβεττὴ) δράμα, πράξ. 3 0.80	Ἡθοποιὸς Κῆν (Λουμά) δράμα 1.40
Καπετὰν Γιαννομήης (Κόκκου) 1.20	Ὀνειρον ἐαριν. πρωΐας (Δ' Ἀνοίν.) 0.60
Φαίδωρα (Σαρδού) δράμα, πρ. 4 1.20	Ἀρχοντοχωριάτης (Μολιέρου) κ. 1.—
Γκόλφω (Περεσιάδου) δραμ. εἰδ. 1.20	Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου (Περεσιάδου) 1.20
Μαλλὰ-Κουβάρια (Λάσκαρη) κ. 1.40	Σεβέρος Τορέλλης (Κοππέ) δράμα 1.—
Σταυρὸς (Ι. Νικολάρα) δράμα 0.60	Ξένο χωμὶ (Τουγγένιφ) δράμα 1.20
Χαῖδω (Π. Μελισσιώτου) δρ. εἰδ. 0.80	Σκλάβα (Σ. Περεσιάδου) δράμα 1.—
Θεῖα τοῦ Καρόλου (Μπραγιόν) 1.—	Κωμωδία (Π. Ζάννου) 1.20
Γαμβρός μας (Λάσκ.-Γιαννομάκη) 1.20	Ἐλισσάβετ (Γιακομέττη) δράμα 1.20
Νεροπαλὸς ἐρωτευμένος (Λάσκ.) 0.60	Νόρμα (Δοριεβίλ) τραγωδία 1.40
Σαμπινιὸλ χωρὶς νὰ θέλῃ, κωμ. 1.40	Μαρκήσιος Περιολά (Λαβεδάν) 1.20
Μῆδεια (Σουβορίν) δράμα, πρ. 4 1.20	Πάτερ ἡμῶν (Κοππέ) δράμα 0.40
Δαμπαδορομία (Ἐρβίε) δράμα 1.20	Ἐσπὲ (Περεσιάδου) δραμ. εἰδύλ. 1.—
Ἐρωτος θρίαμβος (Ζιακόζα) μῦθος 0.60	Ἐξώσις τοῦ Ὀθωνος (Ἀημητρ.) 1.—
Σπίτι τῆς Κούκλας (Ίψεν) 1.40	Μετανάσαι (Ἀριάντου) δράμα 1.—
Υἱὸς τῆς νυκτὸς (Σζζούρ) δράμα 1.20	Γαλάτεια (Σ. Βασιλειάδου) δράμα 0.70
Θυμιούλα ἡ Γαλαξειδιώτισσα, εἰδ. 0.80	Κωνστ. Παλαιολόγος (Ζαμπελίου) 0.60
Μάρκελλα (Π. Ἀημητροκοπούλου) 1.20	Ψυχοκόρη (Ι. Βογοσάν) δραμ. εἰδ. 1.20
Ἰακωβίται (Κοππέ) δράμα, πρ. 5 1.—	Μερόπη (Δ. Βεργαδάκη) τραγ. 0.70
Νῦξ ἐλεημοσύνης (Ι. Βουλοδήμου) 1.—	Σκύλλα (Σ. Βασιλειάδου) δράμα 0.70
Ράπτῃς τῶν Κυριῶν (Φειδῶ) 1.20	Μίδας καὶ ὁ κουργεὺς του (Λάσκ.) 0.80
Ἄπ' τῆ Γῆ στὸν Οὐρανὸ (Ἀημητρ.) 1.20	Μνηστήρ τῆς Ἀρχοντούλας 0.80

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΚΑΒΑΛΛΕΡΙΑ ΡΟΥΣΤΙΚΑΝΑ Mascagni
 ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ Bellini — ΤΟΣΚΑ Puccini
 ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΟ Puccini — ΚΑΡΜΕΝ Bizet
 ΠΑΛΗΛΑΤΣΟΙ Leoncavallo — ΑΪ-ΙΔΑ Verdi
 ΤΡΑΒΙΑΤΑ Verdi — ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ —
 ΝΟΡΜΑ Bellini — ΦΡΑ-ΔΙΑΒΟΛΟΣ Auber
 ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ Boito — ΜΠΟΕΜ Puccini
 ΦΑΟΥΣΤ Gounod — ΕΡΝΑΝΔΗΣ Verdi
 ΜΙΡΕΛΛΑ — ΡΑΥΦΛΟΣ —
 Ο ΥΠΩΝΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Σ. Σόνδα
 ΓΚΕ-Ι-ΣΑ Junes — ΕΥΘΥΜΗ ΧΗΡΑ Lehár
 ΠΟΥΠΕ Audran — ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ Valente
 ΟΝΕΙΡΩΔΕΣ ΒΑΛΣ Straus — ΒΟΚΑΚΙΟΣ
 ΜΑΜΖΕΑ ΝΙΤΟΥΣ Hervé [Supé

ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΩΝ Verdi
 ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ Massé
 Η ΕΥΝΟΥΜΕΝΗ Donizetti
 Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΑΗΣ Roccini
 ΛΟΥΚΙΑ ΤΟΥ ΛΑΜΜΕΡΟΥΡ Donizetti
 Ο ΚΡΙΣΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΜΠΙΠΑΡΑ Ricci
 ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ Π. Καρζέρ
 Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ
 ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ Δ. Λαυράκη [Π. Καρζέρ
 Η ΜΑΓΙΣΣΑ
 ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ Kalman
 ΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ Στὸ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ
 Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ
 Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ Lehár

200 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΜΜ. ΡΟΪΔΟΥ

- Συριανά Διηγήματα . . . Δρ. 3.—
 Διηγήματα . . . Δρ. 3.—
 Κοιτικαὶ Μελέται . . . Δρ. 3.—
 Εἰδῶλα . . . Δρ. 4.—

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

- Ἡ Κερένια κούκλα . . . Δρ. 3.—

TURGHENIEFF

- Τὸ ξένο ψῶμι (ἐκδόσεις ἐπὶ
 κοινοῦ χάρτου) . . . Δρ. 1.—

Ι. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

- Ὁ Πατούχας . . . Δρ. 3.—

ΑΝΔΡ. ΚΑΛΒΟΥ

- Ἡ Λύρα . . . Δρ. 2.—

ΙΩ. ΖΕΡΒΟΥ

- Μῦθοι τῆς Ζωῆς . . . Δρ. 3.—

LEOPARDI

- Ἡθικά ἔργα. Μετάφρασις
 Ἀ. Κιμπάνη . . . Δρ. 3.—

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

- Ἡὼ καὶ Λεάνδρος. Μετ.
 Σίμου Μενάρδου . . . Δρ. 0.70

Κ. ΠΑΛΑΜΑ

- Οἱ Κανιοὶ τῆς Λιμνῆς.
 Θάλασσας καὶ τὰ Σα-
 τυρικά Γυμνάσματα . . . Δρ. 2.—

SHAKSPEAR (Σαίξπηρ)

- Κοριόλανος. Μετ. Μ. Αζμι-
 ράλη . . . Δρ. 2.—

- Ἀντώνιος καὶ Κλεοπά-
 τρα. Μετ. Μ. Αζμιράλη. Δρ. 2.—

Δ. ΣΟΛΩΜΟΥ

- Τὰ ἔργα (ἐκδόσεις ἐπὶ κοινοῦ
 χάρτου). . . Δρ. 2.50

ΓΕΤΘΕ (Γκαίτε)

- Βέροθερος (ἐκδόσεις ἐπὶ κοινοῦ
 χάρτου). . . Δρ. 2.—

Γ. Δ' ANNUNZIO

- Ὁνειρον ἐαρινῆς πρωίας
 (ἐκδόσεις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) Δρ. 0.60

ΑΡ. ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

- Ἔργα (ἐκδόσεις ἐπὶ κοινοῦ
 χάρτου) . . . Δρ. 5.—

ZOLA

- Ἡ Ταβέρνα. Μετ. Χ. Νεο-
 κλέους (ἐκδ. ἐπὶ κοινοῦ χάρτ.) Δρ. 4.50

- Ἡ Γῆ. Μετ. Μπ. Ἀννίνου (ἐκ-
 δοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου). Δρ. 4.50

ΙΕΣΕΝ (Ἴψεν)

- Οἱ βουκόλακες (ἐκδόσεις
 ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . Δρ. 1.—

- Τὸ ὄπιτι τῆς κούκλας
 (ἐκδόσεις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) Δρ. 1.40

ΜΟΛΙΕΡΕ (Μολιέρου)

- Ταρτούφος. Μετ. Ἰ. Σκυλίτση
 (ἐκδόσεις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) Δρ. 1.20

- Ἀγαθόπουλος ὁ Ξηρο-
 ῶριτης (ἐκδόσεις ἐπὶ κοι-
 νοῦ χάρτου) . . . Δρ. 0.80

- Ἀρχοντοχωριάτης (ἐκδο-
 σις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) Δρ. 1.—

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ

- Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητροφῆς μου. Δρ. 3.—

Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ

- Τὰ ἅπαντα (ἐκδόσεις ἐπὶ κοι-
 νοῦ χάρτου) . . . Δρ. 3.50

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

- Ὁ Κακὸς δρόμος κ' ἄλ-
 λα καινούργια διηγήματα Δρ. 3.—

P. CALDERON

- Ὁ Ἀλκάδης τῆς Σαλα-
 μίας (ἐπὶ χάρτου κοινοῦ) Δρ. 1.—

- Τὸ Στοιχεῖο (ἐπὶ χάρτ. κοιν.) Δρ. 1.—

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

- Ἡ Θεατρίνα . . . Δρ. 3.—

Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

- Θρύψαλα . . . Δρ. 2.—

ΑΡ. ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

- Νηδιώτικες Ἱστορίες. Δρ. 3.—

HUGO

- Φιλοσοφία καὶ Φιλολο-
 γία Μετ. Γερ. Βουτσανῶ. Δρ. 2.50

ΤΟΛΣΤΟΪ

- Σονάτα Κρούτζεο . . . Δρ. 2.—

- Ἡ Ἀνάστασις . . . Δρ. 3.—

ΝΙΕΤΖΣΧΕ (Νίτσε)

- Γνώμαι καὶ Περικοπαί.
 Μετάφρ. Ἰω. Ζερβοῦ. Δρ. 3.—

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Μεταφρασμένον ἀπὸ ὅλων τῶν
 λογογράφων μας ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ
 ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ εἰς 120 τόμους δεμ-
 νους ἀξίας δραχ. 315 Μὲ 10 Δρ. κατὰ μῆνα